

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 30 listopada 1966 r.

Nr 8

Dział A

str.

- Poz. 93 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 21 czerwca 1966 r. w sprawie rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych w latach 1966—1970 230

Dział B

- Poz. 94 — ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (wyciąg) 231
- „ 95 — ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (wyciąg) 233
- „ 96 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1966 r. o wyłączeniu niektórych państwowych gospodarstw rolnych spod działania ustawy o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych 236
- „ 97 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1966 r. zmieniające rozporządzenie o pracach wzbronionych kobietom 236
- „ 98 — uchwała Nr 107 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1966 r. w sprawie funduszu premiowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych 237
- „ 99 — uchwała Nr 125 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1966 r. zmieniająca uchwałę w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach, podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego 241
- „ 100 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 kwietnia 1966 r. w sprawie wypłaty rent osobom pozbawionym wolności oraz świadczeń dla osób, które uległy wypadkowi przy pracy w czasie pozbawienia wolności 243
- „ 101 — rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 kwietnia 1966 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń sprzedawców działających na podstawie umowy agencyjnej w imieniu i na rachunek jednostek gospodarki uspołecznionej 244
- „ 102 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 kwietnia 1966 r. w sprawie ustalenia wykazu chorób o dłuższym okresie wylegania 245
- „ 103 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 kwietnia 1966 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa 245
- „ 104 — rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 29 czerwca 1966 r. w sprawie warunków wymaganych przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących 246
- „ 105 — zarządzenie Nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1966 r. w sprawie obowiązku wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne 247
- „ 106 — zarządzenie Ministra Oświaty z dnia 15 kwietnia 1966 r. w sprawie prowadzenia i finansowania zawodowych szkół przyzakładowych, internatów, przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz czasów dla dzieci i młodzieży w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych 248
- „ 107 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 kwietnia 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy 251
- „ 108 — instrukcja Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 26 marca 1966 r. w sprawie zasad i trybu postępowania organów administracji prezydiów rad narodowych w zakresie wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne 251

DZIAŁ A

93

**UCHWAŁA RADY MINISTRÓW
I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 21 czerwca 1966 r.

w sprawie rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych w latach 1966—1970.*(Monitor Polski z dnia 11 lipca 1966 r. Nr 32, poz. 168)*

Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych mając na celu zapewnienie dalszego rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych w latach 1966—1970 postanawiają, co następuje:

§ 1. 1. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej oraz prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią w planach zagospodarowania przestrzennego miast i osiedli w latach 1966—1970 tereny pod stałe pracownicze ogrody działkowe, przyjmując, że ogólna ich powierzchnia w kraju w tym okresie powinna wzrosnąć o około 3200 ha, tj. o około 20% w stosunku do powierzchni istniejących ogrodów działkowych — zgodnie z załącznikiem do uchwały.

2. Minister Gospodarki Komunalnej i prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) na podstawie planów zagospodarowania przestrzennego, o których mowa w ust. 1, przekażą w latach 1966—1970 odpowiednie tereny przeznaczone pod stałe ogrody działkowe. Do przejmowania terenów upoważnione są wojewódzkie zarządy pracowniczych ogrodów działkowych.

§ 2. 1. Prezydiami wojewódzkich rad narodowych wydzielą w latach 1966—1970 oraz zarezerwują na lata następne odpowiednie arealy gruntów z Państwowego Funduszu Ziemi na cele pracowniczych ogrodów działkowych dla załóg nowo powstających dużych zakładów pracy w sposób nie kolidujący z ustaleniami projektów wyznaczenia terenów budowlanych na obszarach wsi i uwzględniający przepis art. 9 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 18, poz. 117).

2. Minister Rolnictwa określi sposób przekazywania terenów wymienionych w ust. 1.

§ 3. 1. Niezależnie od zapewnienia odpowiednich terenów na potrzeby stałych pracowniczych ogrodów działkowych (§ 1) prezydiami właściwych rad narodowych w porozumieniu z wojewódzkimi komisjami związków zawodowych zapewnią odpowiednie tereny na czasowe pracownicze ogrody działkowe.

2. Przy przekazywaniu terenów pod ogrody czasowe w każdym wypadku powinien być określony czas ich użytkowania. Sposób użytkowania tych ogrodów oraz ich likwidowania określi Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministerstwem Gospodarki Komunalnej.

§ 4. 1. Prezydiami właściwych rad narodowych spowodują zakończenie w terminie do dnia 31 grudnia 1967 r. prac mających na celu uregulowanie stanu prawnego użytkowania terenów wszystkich istniejących ogrodów działkowych.

2. Wszystkie nowo organizowane ogrody działkowe powinny posiadać uregulowany stan prawny.

§ 5. 1. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali wytyczne projektowania oraz określi tryb i zasady tworzenia pracowniczych ogrodów działkowych otwartych, udostępnionych ogółowi mieszkańców.

2. Prezydiami właściwych rad narodowych oraz zakłady pracy w porozumieniu z wojewódzkimi komisjami związków zawodowych kontynuować będą akcję organizowania i przekształcania stałych pracowniczych ogrodów działkowych w ogrody otwarte, udostępnione ogółowi mieszkańców, w miejscowościach, gdzie istnieją rzeczywiste potrzeby społeczne i możliwości.

§ 6. 1. Centralna Rada Związków Zawodowych będzie nadal rozwijać i rozszerzać wśród użytkowników działek akcję zwiększania wkładu pracy społecznej w urządzenie i właściwe utrzymanie ogrodów działkowych.

2. Zainteresowani ministrowie i prezydiami właściwych rad narodowych zapewnią w budżetach rad narodowych oraz w corocznych planach gospodarczych i budżetach podległych zakładów pracy odpowiednie środki finansowe i materiałowe na wyposażenie oraz utrzymanie istniejących i nowo powstających ogrodów działkowych, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 18, poz. 117).

§ 7. 1. Ministrowie Rolnictwa, Gospodarki Komunalnej oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wydzielą około 100 ha gruntów pod ogrody działkowe campingowe.

2. Zasady organizowania, prowadzenia i użytkowania ogrodów działkowych campingowych określi Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z właściwymi resortami.

§ 8. W razie społecznie i gospodarczo uzasadnionej likwidacji dotychczasowych pracowniczych ogrodów działkowych prezydiami rad narodowych zobowiązane są do wyznaczenia terenów zastępczych o powierzchni nie mniejszej od powierzchni ogrodów likwidowanych. Tereny zastępcze powinny być przydzielane co najmniej na 1 rok przed terminem zaplanowanej likwidacji dotychczasowych ogrodów działkowych.

§ 9. Minister Rolnictwa powoła w jednym z instytutów naukowych komórkę badawczą w zakresie ochrony roślin w pracowniczych ogrodach działkowych.

§ 10. Minister Rolnictwa udzielać będzie nadal

pomocy pracowniczym ogrodom działkowym w organizowaniu zaopatrzenia w odpowiedni materiał roślinny, a szczególnie w karłowe i krzaczaste drzewa owocowe, nawozy sztuczne, sprzęt i środki ochrony roślin oraz zapewni instruktaż i nadzór służby rolnej w zakresie walki z chorobami i szkodnikami roślin.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom: Gospodarki Komunalnej, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Rolnictwa, Leśnictwa

i Przemysłu Drzewnego i innym zainteresowanym ministrom oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: *I. Loga-Sowiński*

Załącznik do uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 21 czerwca 1966 r. (poz. 168).

WYKAZ WIELKOŚCI TERENÓW POD PRACOWNICZE OGRODY DZIAŁKOWE

Lp.	Województwa i miasta	Założenia rozwojowe pracowniczych ogrodów działkowych na lata 1966—1970		
		pracownicze ogrody działkowe w ha		
		miejskie	przysakładowe	ogółem
1	m. st. Warszawa	70	100	170
2	m. Kraków	10	20	30
3	m. Łódź	10	20	30
4	m. Poznań	20	25	45
5	m. Wrocław	35	40	75
6	białostockie	50	50	100
7	bydgoskie	70	90	160
8	gdańskie	35	65	100
9	katowickie	110	270	380
10	kieleckie	55	100	155
11	koszalińskie	145	250	395
12	krakowskie	15	35	50
13	lubelskie	40	90	130
14	łódzkie	20	30	50
15	olsztyńskie	110	85	195
16	opolskie	50	100	150
17	poznańskie	55	130	185
18	rzeszowskie	30	50	80
19	szczecińskie	60	170	230
20	warszawskie	100	50	150
21	wrocławskie	60	90	150
22	zielonogórskie	90	130	220
	R a z e m	1.240	1.990	3.230

D Z I A Ł B

94

USTAWA

z dnia 17 czerwca 1966 r.

o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym.

(Dziennik Ustaw z dnia 23 czerwca 1966 r. Nr 23, poz. 150)

(Wyciąg)

Art. 1. 1. Miejscowość (miasto, osiedle, gromada lub część gromady), która ma warunki niezbędne do prowadzenia lecznictwa uzdrowiskowego, może być uznana przez Radę Ministrów za uzdrowisko.

2. Uznanie miejscowości za uzdrowisko ma na celu utworzenie warunków sprzyjających rozwojowi lecznictwa uzdrowiskowego oraz prowadzeniu działalności wypoczynkowo-turystycznej.

3. Granicami uzdrowiska będącego miastem, osiedlem lub gromadą są granice administracyjne tych miejscowości.

Art. 3. 1. W celu zapewnienia warunków niezbędnych do prowadzenia i rozwijania lecznictwa uzdrowiskowego dla każdego uzdrowiska ustanawia się statut.

2. Statut uzdrowiska ustala:

- 1) granice uzdrowiska, jeżeli ma być nim część gromady,
- 2) obszar ochrony uzdrowiskowej,
- 3) czynności, które ze względu na ich oddziaływanie na warunki naturalne i czynniki środowiskowe

(art. 2 ust. 1) mogą być podejmowane na obszarze ochrony uzdrowskiej wyłącznie w trybie określonym w art. 12 (czynności zastrzeżone w statucie),

4) sprawy, które z uwagi na ich znaczenie dla lecznictwa uzdrowskiego wymagają uzgodnienia z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej lub innym organem służby zdrowia,

5) inne postanowienia istotne dla prawidłowej działalności i rozwoju lecznictwa uzdrowskiego, a wynikające z potrzeb i warunków miejscowych.

5. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali wzorcowy statut uzdrowska.

Art. 4. 1. Statut uzdrowska uchwała wojewódzka rada narodowa właściwa ze względu na położenie danej miejscowości, po porozumieniu z wojewódzką komisją związków zawodowych i po uzyskaniu orzeczenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, które ustala:

- 1) właściwości lecznicze warunków naturalnych,
- 2) rodzaje i zakres świadczeń zapobiegawczych i leczniczych, które mogą być udzielane w zakładach lecznictwa uzdrowskiego,
- 3) niezbędne warunki sanitarne.

Art. 5. 1.

4. Rady narodowe miejscowości uznanych za uzdrowska powołują stałe komisje uzdrowsko-wczasowe, zapewniając odpowiednie przedstawicielstwo związków zawodowych i specjalistów.

Art. 9. 1. Zakłady i urządzenia lecznictwa uzdrowskiego mogą być prowadzone przez:

- 1) Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 2) rady narodowe,
- 3) Ministrów: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Komunikacji w zakresie świadczeń udzielanych osobom uprawnionym do korzystania z pomocy leczniczej służb zdrowia podległych tym Ministrom,
- 4) organy związków zawodowych,
- 5) inne organy i instytucje, które otrzymały zezwolenie wydane w myśl przepisów o zakładach leczniczych.

2. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 pkt 5, wymaga również uruchomienie lub rozbudowa zakładów lecznictwa uzdrowskiego przez organy określone w ust. 1 pkt 3 i 4 po dniu wejścia w życie ustawy, jeżeli spowoduje to zmiany w eksploatacji naturalnych zasobów leczniczych.

3. Rada Ministrów, po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, ustala:

- 1) szczegółowy zakres działania organów określonych w ust. 1 pkt 1—4 w dziedzinie prowadzenia zakładów i urządzeń lecznictwa uzdrowskiego,
- 2) zasady, zakres i formy współdziałania Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej i jego organów oraz innych organów i instytucji prowadzących zakłady i urządzenia lecznictwa uzdrowskiego oraz obiekty wypoczynku i turystyki w celu zapewnienia pełnego wykorzystania naturalnych i innych właściwości uzdrowskich dla potrzeb lecznictwa uzdrowskiego, wypoczynku i turystyki.

Art. 10. 1. Zasady kwalifikowania do zakładów lecznictwa uzdrowskiego ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych. Zasady kwalifikowa-

nia do zakładów lecznictwa uzdrowskiego prowadzonych przez Ministrów: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Komunikacji — ustalają ci Ministrowie w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Rada Ministrów, po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, określa zasady korzystania ze świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowskiego.

Art. 11. 1. Przy Prezesie Rady Ministrów działa Naczelna Rada Uzdrawisk i Wczasów Pracowniczych jako organ opiniodawczy i wnioskujący.

2. Do zakresu działania Naczelnej Rady Uzdrawisk i Wczasów Pracowniczych należą sprawy działalności i planowego rozwoju lecznictwa uzdrowskiego i uzdrawisk, z uwzględnieniem spraw wczasów pracowniczych i turystyki w miejscowościach uznanych za uzdrowska, a także sprawy współpracy w tym zakresie właściwych organów i instytucji.

3. W skład Naczelnej Rady Uzdrawisk i Wczasów Pracowniczych wchodzi przedstawiciele zainteresowanych naczelnymi (centralnymi) organów administracji państwowej, Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz znawcy problematyki uzdrowskiej.

4. Przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych mogą być powołane za zgodą Rady Ministrów wojewódzkie rady uzdrawisk i wczasów pracowniczych jako organy opiniodawcze i wnioskujące tych prezydiów.

5. Rada Ministrów, po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres działania, skład, organizację oraz tryb postępowania Naczelnej Rady Uzdrawisk i Wczasów Pracowniczych oraz wojewódzkich rad uzdrawisk i wczasów pracowniczych.

Art. 13. 1. Wpływy z opłaty uzdrowskiej są przeznaczone na kształtowanie czynników środowiskowych określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2, a w szczególności na zapewnienie porządku, higieny, estetyki i innych warunków niezbędnych dla zaspokajania potrzeb kulturalnych.

2. Rada Ministrów, w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, może zobowiązać zakłady lecznictwa uzdrowskiego oraz instytucje, które prowadzą na obszarze uzdrawisk działalność wczasową lub turystyczną, do ponoszenia opłaty na cele określone w ust. 1.

Art. 17. 1. Miejscowości będące w myśl dotychczasowych przepisów uzdrawiskami o charakterze użyteczności publicznej oraz inne miejscowości, w których w dniu wejścia w życie ustawy prowadzone są zakłady lecznictwa uzdrowskiego, mogą być uznane za uzdrowska w trybie określonym w ust. 2.

2. Wykaz miejscowości uznanych za uzdrowska w myśl ust. 1 ustali Minister Zdrowia i Opieki Społecznej po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz prezydiami właściwych wojewódzkich rad narodowych.

Art. 18. 1. Traci moc ustawa z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrawiskach (Dz. U. z 1922 r. Nr 31, poz. 254, z 1928 r. Nr 36, poz. 331 i z 1934 r. Nr 110, poz. 976).

2. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia szczególne przepisy regulujące sprawy związane ze zniesieniem dotychczasowych komisji uzdrowiskowych.

3. Do czasu wydania rozporządzeń lub innych aktów przewidzianych w niniejszej ustawie obowiązują w sprawach, które mają uregulować te rozporządzenia lub akty, przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 19. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

95

USTAWA

z dnia 17 czerwca 1966 r.

o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

(Dziennik Ustaw z dnia 25 czerwca 1966 r. Nr 24, poz. 151)

(Wyciąg)

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Rozdział 1.

Zasady ogólne.

Art. 1. Ustawa określa postępowanie i środki przymusowe, stosowane przez organy administracji państwowej w celu doprowadzenia do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków o charakterze pieniężnym (uiszczenia należności pieniężnych) lub obowiązków o charakterze niepieniężnym, a także sposób zabezpieczenia wykonania tych obowiązków.

Art. 2. § 1. Egzekucji administracyjnej podlegają następujące obowiązki:

1) należności pieniężne z tytułu podatków, opłat i wszelkich danin publicznych, grzywien (kar pieniężnych, kar porządkowych) z zakresu administracji państwowej, a także inne należności pieniężne wynikające z zakresu tej administracji lub przekazane do egzekucji administracyjnej na podstawie przepisu szczególnego,

2) obowiązki o charakterze niepieniężnym z zakresu administracji państwowej lub przekazane do egzekucji administracyjnej na podstawie przepisu szczególnego.

§ 2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia poddać egzekucji administracyjnej inne należności pieniężne niż określone w § 1 pkt 1, jeżeli przypadają one Skarbowi Państwa lub państwowej jednostce organizacyjnej. Poddanie tych należności egzekucji administracyjnej nie przesądza o wyłączeniu sporu o ich istnienie lub wysokość spod rozpoznania przez sąd albo komisję arbitrażową, jeżeli z charakteru należności wynika, że do rozpoznania takiego sporu właściwy jest sąd lub komisja arbitrażowa.

Art. 3. Egzekucję administracyjną stosuje się do obowiązków określonych w art. 2, gdy wynikają one z decyzji lub postanowień właściwych organów albo w zakresie administracji państwowej bezpośrednio z przepisu prawa, chyba że przepis szczególnie zastrzeżony dla tych obowiązków tryb egzekucji sądowej.

Art. 4. Do obowiązków, które wynikają z decyzji, postanowień, orzeczeń albo aktów prawnych innych

niż określone w art. 2 i 3, stosuje się egzekucję administracyjną tylko wówczas, gdy przepis szczególny przewiduje ich wykonanie w trybie administracyjnym.

Art. 8. § 1. Nie podlegają egzekucji administracyjnej:

6) u zobowiązanego, który pobiera periodycznie stałą płacę — pieniądze w kwocie, która odpowiada nie podlegającej egzekucji części płacy (art. 9 § 1) za czas do najbliższego terminu wypłaty, a gdy zobowiązany nie otrzymuje stałej płacy — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez czternaście dni,

Art. 9. § 1. Wynagrodzenie ze stosunku pracy, należności członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i ich domowników z tytułu pracy w spółdzielni, wynagrodzenie członków spółdzielni pracy oraz wszelkie świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, jeżeli nie przewyższają podwójnej kwoty minimalnej wysokości wynagrodzenia miesięcznego za pracę najniższej zarabiających pracowników, podlegają egzekucji w jednej piątej części, przy czym zawsze suma odpowiadająca kwocie minimalnej wysokości wynagrodzenia miesięcznego za pracę wymienionych pracowników wolna jest od egzekucji. Jeżeli zobowiązany otrzymuje miesięcznie wynagrodzenie powyżej podwójnej kwoty wyżej wymienionej, egzekucji podlega ponadto połowa całej nadwyżki.

§ 2. Dochody wymienione w § 1 oblicza się wraz z wszystkimi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków i opłat należnych z mocy ustawy.

§ 4. Jeżeli zobowiązany otrzymuje dochody z kilku źródeł, podstawę obliczenia stanowi suma wszystkich dochodów.

§ 5. Nie podlegają egzekucji zaopatrzenia emerytalne, renty zasądzone przez sąd lub ustalone umową za utratę zdolności do pracy albo za śmierć żywiciela, zasiłki chorobowe, świadczenia alimentacyjne oraz zasiłki rodzinne. Do periodycznych należności

ci z tytułu dobrowolnych ubezpieczeń rentowych stosuje się odpowiednio przepisy § 1.

Art. 11. Gdy w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej administracyjny organ egzekucyjny prowadzi obie egzekucje (art. 60), przepisy art. 8—10 stosuje się również do należności podlegających egzekucji sądowej, chyba że określone w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego ograniczenia egzekucyjne są mniejsze.

Rozdział 2.

Organy egzekucyjne.

Art. 18. Organem egzekucyjnym w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych jest organ administracji finansowej prezydium powiatowej rady narodowej.

Art. 19. § 1. Organem egzekucyjnym w zakresie egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze niepieniężnym jest rzeczowo właściwy organ administracji państwowej stopnia powiatowego, a w braku organu tego stopnia — rzeczowo właściwy organ administracji państwowej I instancji. Pozostają w mocy przepisy szczególne, które ustanawiają organami egzekucyjnymi inne organy administracji państwowej.

Art. 20. § 1. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia upoważnić biura gromadzkich rad narodowych lub organy prezydium miejskiej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) albo rady narodowej osiedla, a także inne organy administracji państwowej do prowadzenia, jako organy egzekucyjne, egzekucji administracyjnej w zakresie oznaczonych rodzajów spraw albo niektórych czynności egzekucyjnych, a także postępowania zabezpieczającego.

§ 2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia upoważnić niektórych wierzycieli, będących państwowymi jednostkami organizacyjnymi, do prowadzenia, jako organy egzekucyjne, w określonym zakresie egzekucji administracyjnej, dotyczącej obowiązków w sprawach objętych ich działalnością.

Rozdział 3.

Zasady prowadzenia egzekucji.

Art. 53. § 1. Pracownicy wierzyciela ponoszą odpowiedzialność służbową lub dyscyplinarną za nieuzasadnione wskutek niedbalstwa wystąpienie o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz za brak lub opóźnienie zawiadomienia o okolicznościach uzasadniających zaniechanie prowadzenia egzekucji administracyjnej.

§ 2. Pracownicy organu egzekucyjnego ponoszą odpowiedzialność służbową lub dyscyplinarną za niezgodne z prawem wskutek niedbalstwa wszczęcie postępowania egzekucyjnego i prowadzenie egzekucji administracyjnej.

§ 3. Jeżeli w przypadkach określonych w § 1 i 2 wynika dla wierzyciela, zobowiązanego albo innej osoby szkoda, pracownicy ponoszą odpowiedzialność

za szkodę według przepisów prawa cywilnego, chyba że poszkodowani mogli zapobiec szkodzie przez założenie w toku postępowania środka prawnego, lecz tego zaniechali.

§ 4. Przepisy § 1—3 nie wykluczają odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego za szkody wyrządzone przez funkcjonariuszów państwowych.

DZIAŁ II.

Egzekucja należności pieniężnych.

Rozdział 1.

Przepisy wspólne.

Art. 64. Środkami egzekucji administracyjnej należności pieniężnych są:

2) egzekucja z wynagrodzenia za pracę (art. 69—75),

Rozdział 2.

Egzekucja z wynagrodzenia za pracę.

Art. 69. § 1. W celu dokonania egzekucji z wynagrodzenia za pracę zobowiązanego organ egzekucyjny:

1) przesyła do zakładu pracy zobowiązanego zawiadomienie o zajęciu tej części jego wynagrodzenia, która nie jest zwolniona spod egzekucji (art. 9 i 10), na pokrycie określonych egzekwowanych należności pieniężnych wraz z kosztami egzekucyjnymi, oraz wzywa zakład pracy, aby nie wypłacał zajętej części wynagrodzenia zobowiązanemu, lecz wpłacał ją na egzekwowane należności pieniężne, aż do ich pełnego pokrycia, do organu egzekucyjnego lub bezpośrednio do wierzyciela, zawiadamiając organ egzekucyjny o każdorazowej takiej wpłacie,

2) zawiadamia, zgodnie z art. 31, zobowiązanego o zajęciu jego wynagrodzenia za pracę, doręczając mu odpis tytułu wykonawczego i odpis wezwania przesłanego do zakładu pracy, oraz poucza zobowiązanego, że nie wolno mu odbierać wynagrodzenia poza częścią wolną od zajęcia, ani rozporządzać nim w żaden inny sposób.

§ 2. Zajęcie wynagrodzenia za pracę jest dokonane z chwilą doręczenia zakładowi pracy zawiadomienia o zajęciu (§ 1 pkt 1). Zajęcie to zachowuje moc również w razie zmiany stosunku pracy lub zlecenia, nawiązania nowego stosunku pracy lub zlecenia, a także w przypadku przejęcia zakładu pracy przez innego pracodawcę. W stosunku do egzekwowanej należności pieniężnej nieważne są rozporządzenia wynagrodzeniem przekraczające część wolną od zajęcia, dokonane po jego zajęciu, a także przed tym zajęciem, jeżeli są wymagalne po zajęciu.

§ 3. Organ egzekucyjny, jednocześnie z zawiadomieniem o zajęciu wynagrodzenia zobowiązanego, wzywa zakład pracy, aby w terminie siedmiu dni złożył za okres trzech miesięcy poprzedzających zajęcie, za każdy miesiąc oddzielnie, zestawienie periodycznego wynagrodzenia zobowiązanego za pracę oraz oddzielnie jego dochodu z wszelkich innych

tytułów, a także aby złożył w tym terminie, w razie istnienia przeszkód do wypłacenia wynagrodzenia za pracę, oświadczenie o rodzaju tych przeszkód, a w szczególności podał, czy inne osoby roszczą sobie prawa do zajętego wynagrodzenia, czy i w jakim sądzie toczy się sprawa o to wynagrodzenie oraz czy i o jakie roszczenia została skierowana do tego wynagrodzenia egzekucja przez innych wierzycieli.

§ 4. Organ egzekucyjny, który dokonał zajęcia wynagrodzenia, poucza równocześnie zakład pracy o przewidzianych w art. 73—75 skutkach niezastosowania się do wezwań, o których mowa w § 1 pkt 1 i w § 3.

Art. 70. Jeżeli zajęte wynagrodzenie za pracę zostało już uprzednio zajęte przez inny organ egzekucyjny, zakład pracy powinien niezwłocznie zawiadomić o tym organy egzekucyjne, które postąpią stosownie do art. 60 i 61.

Art. 71. § 1. Jeżeli egzekucję z wynagrodzenia za pracę prowadzi się dla egzekwowania należności pieniężnych kilku wierzycieli, organ egzekucyjny, jednocześnie z zawiadomieniem o zajęciu wynagrodzenia zobowiązanego, wzywa zakład pracy, aby wpłacał potrącone kwoty bezpośrednio tym wierzycielom, określając, z zachowaniem przepisów o należnościach z pierwszeństwem zaspokojenia, jaki procent każdej potrąconej kwoty należy się poszczególnym wierzycielom.

§ 2. Organ egzekucyjny doręcza odpis skierowanego do zakładu pracy wezwania oraz odpisy tytułów wykonawczych zobowiązanemu i każdemu wierzycielowi. Wierzyciel i zobowiązany może w terminie siedmiu dni od doręczenia mu odpisu wezwania wystąpić do organu egzekucyjnego o zmianę lub sprostowanie wezwania. Organ egzekucyjny wydaje w sprawie zmiany lub sprostowania wezwania postanowienie. Na to postanowienie służy wierzycielowi i zobowiązanemu zażalenie.

§ 3. Gdy w wyniku wpłat potrąconych kwot cała należność objęta zawiadomieniem organu egzekucyjnego (art. 69 § 1 pkt 1) zostanie pokryta, zakład pracy zawiadamia o tym organ egzekucyjny.

Art. 72. § 1. Jeżeli w czasie prowadzenia egzekucji z wynagrodzenia za pracę zobowiązany przestał pracować w zakładzie pracy, w którym dokonano zajęcia wynagrodzenia, zakład pracy powinien zawiadomić o tym organ egzekucyjny w terminie siedmiu dni oraz uczynić wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia w wydanym zobowiązanemu świadectwie pracy, z oznaczeniem organu egzekucyjnego i ze wskazaniem wysokości potrąconych już kwot.

§ 2. Jeżeli nowe miejsce pracy zobowiązanego jest znane, zakład pracy jest obowiązany przesałać w terminie siedmiu dni dokumenty, dotyczące zajęcia wynagrodzenia zobowiązanego za pracę, nowemu zakładowi pracy i zawiadomić o tym organ egzekucyjny. Przesłanie tych dokumentów ma skutki prawne zajęcia wynagrodzenia zobowiązanego w nowym zakładzie pracy od dnia otrzymania tych dokumentów przez ten zakład.

§ 3. Nowy zakład pracy, któremu zobowiązany przedstawił świadectwo pracy ze wzmianką o zajęciu wynagrodzenia, zawiadamia niezwłocznie o zatrudnieniu dawny zakład pracy oraz organ egzekucyjny. Tak samo postąpi nowy zakład pracy zobowiązanego, gdy w inny sposób dowie się o dawnym miejscu jego pracy.

Art. 73. § 1. Zakład pracy, który w przepisany terminie nie złożył zestawienia i oświadczenia przewidzianego w art. 69 § 3, zaniedbał zawiadomienia, o którym mowa w art. 70, 71 § 3 i 72 § 1, albo nie przekazał stosownie do art. 72 § 2 dokumentów zajęcia wynagrodzenia nowemu zakładowi pracy zobowiązanego pomimo tego, że nowy zakład pracy jest mu znany, podlega ukaraniu przez organ egzekucyjny grzywną w wysokości do 2.000 zł. Grzywna może być powtarzana, jeżeli zakład pracy nadal uchylił się od wykonania tych czynności w dodatkowo wyznaczonym terminie.

§ 2. W uspołeczniczonych zakładach pracy grzywnie przewidzianej w § 1 podlega pracownik odpowiedzialny za wykonanie tych czynności, a w razie niewyznaczenia takiego pracownika lub niemożności jego ustalenia — kierownik danego zakładu.

§ 3. Na postanowienie o nałożeniu grzywny służy zażalenie.

§ 4. Nałożona grzywna podlega przymusowemu ściąganiu w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 74. Zakład pracy, który złożył zestawienie i oświadczenie przewidziane w art. 69 § 3 niezgodnie z prawdą lub dokonał wypłaty zajętej części wynagrodzenia zobowiązanemu albo wpłaty niezgodnie z wezwaniem, o którym mowa w art. 71 § 1, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Art. 75. Jeżeli zakład pracy bezpodstawnie uchylił się od wpłaty zajętej części wynagrodzenia na pokrycie należności pieniężnej, na rzecz której zajęcie nastąpiło, organ egzekucyjny może zajęta część wynagrodzenia ściągnąć od zakładu pracy w trybie egzekucji administracyjnej. Podstawą wszczęcia egzekucji jest wezwanie, o którym mowa w art. 69 § 1 pkt 1 oraz w art. 71 § 1. Przed wszczęciem tej egzekucji organ egzekucyjny powinien doręczyć zakładowi pracy upomnienie z zagrożeniem egzekucją, jeżeli zajęta część wynagrodzenia nie zostanie wpłacona w terminie siedmiu dni od daty doręczenia upomnienia.

DZIAŁ IV.

Postępowanie zabezpieczające.

Rozdział 2.

Zabezpieczenie należności pieniężnych.

Art. 162. § 1. Zabezpieczenie należności pieniężnej następuje przez zajęcie pieniędzy, wynagrodzenia za pracę, wierzytelności z rachunków bankowych i wkładów oszczędnościowych, innych wierzytelności i praw majątkowych lub ruchomości albo przez wpis hipoteki przymusowej lub zakaz zbywania i obciążania nieruchomości, która nie ma urządzonej księgi wieczystej albo której księga wieczysta zaginęła lub uległa zniszczeniu.

DZIAŁ V.

Przepisy wprowadzające i końcowe.

Art. 167. Postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające, toczące się w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, będzie prowadzone w dalszym ciągu w

myśl przepisów tej ustawy i przez organy w niej wskazane.

Art. 174. § 1. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych w niniejszej ustawie.

§ 2. W szczególności tracą moc:

1) rozporządzenie z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. Nr 36, poz. 342 z późniejszymi zmianami),

2) dekret z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 21, poz. 84 z późniejszymi zmianami),

3) art. 37 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami).

§ 3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 175. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

96

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 kwietnia 1966 r.

o wyłączeniu niektórych państwowych gospodarstw rolnych spod działania ustawy o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych.

(*Dziennik Ustaw z dnia 16 maja 1966 r. Nr 16, poz. 99*)

Na podstawie art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Spod działania ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) wyłącza się prowadzone w formie przedsiębiorstw państwowych gospodarstwa rolne podległe lub nadzorowane przez innych ministrów (urzędy centralne) niż Minister Rolnictwa.

2. W przedsiębiorstwach wyłączonych na podstawie ust. 1 spod działania ustawy z dnia 28 marca

1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych wprowadza się fundusz premiowy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1963 r. w sprawie wyłączenia państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej spod działania ustawy o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 23, poz. 118).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

97

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 sierpnia 1966 r.

zmieniające rozporządzenie o pracach wzbronionych kobietom.

(*Dziennik Ustaw z dnia 11 sierpnia 1966 r. Nr 32, poz. 195*)

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. Nr 65, poz. 636 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie prac wzbronionych kobietom, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. o pracach wzbronionych kobietom (Dz. U. z 1951 r. Nr 12, poz. 96, z 1959 r. Nr 18, poz. 109 i z 1962 r. Nr 30, poz. 137) wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 23 otrzymuje brzmienie:

„23. W cegielniach, w fabrykach fajansu, porcelany oraz w innych fabrykach ceramicznych:

wyładowywanie i ustawianie wewnątrz gorących pieców;

obsługa pieców do wypalania, z wyjątkiem w pełni zmechanizowanych pieców tunelowych, o ile zawartość tlenu węgla w powietrzu nie przekracza stężeń dopuszczalnych; wyjątek nie dotyczy pieców,

w których wypala się wyroby pokryte polewą ołowianą lub zawierającą inne związki trujące;

przygotowywanie polewy, zawierającej ołów lub inne składniki trujące;

polewanie i prace związane z wyrobami pokrytymi nie przetopioną polewą, o ile zawiera ona nie związane chemicznie tlenki ołowiu lub inne trujące składniki.”;

2) pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25. W fabrykach cementu:

prace palaczy przy obsłudze pieców do wypalania klinkieru, z wyjątkiem w pełni zmechanizowanych pieców szybowych i obrotowych, o ile zawartość tlenu węgla w powietrzu nie przekracza stężeń dopuszczalnych;

nie zmechanizowane odważanie i pakowanie cementu.”;

3) w pkt 26 dodaje się na końcu wyrazy „z wyjątkiem obsługi w pełni zmechanizowanych pieców

szybowych, o ile zawartość tlenu węgla w powietrzu nie przekracza stężeń dopuszczalnych.”;

4) w pkt 30 dodaje się na końcu wyrazy „z wyjątkiem zatrudnienia w charakterze sprzedawców w stacjach paliw płynnych, wyposażonych w mechaniczne urządzenia do rozlewania paliw. Wyjątek ten nie dotyczy kobiet w ciąży.”;

5) pkt 34 otrzymuje brzmienie:

„34. Wytwarzanie, przerób i stosowanie w produkcji fluorowodoru, dwutlenku i trójtlenku siarki, kwasów chromowego i dwuchromowego oraz prace związane z wydzielaniem się wymienionych wyżej związków (np. przy produkcji superfosfatów);

wytwarzanie kwasu solnego;

wytwarzanie kwasu siarkowego;

wytwarzanie, przerób i stosowanie w produkcji kwasu azotowego i azotawego, z wyjątkiem utleniania par amoniaku na katalizatorze platynowym, jeśli zawartości substancji toksycznych w powietrzu nie przekraczają stężeń dopuszczalnych;

oczyszczanie zbiorników po stężonym kwasie siarkowym;

prace związane z wydzielaniem się siarkowodoru, o ile zawartość jego w powietrzu przekracza stężenia dopuszczalne.”;

6) pkt 35 otrzymuje brzmienie:

„35. Prace połączone z wydzielaniem się tlenków azotu, jeżeli proces nie przebiega w zamkniętej aparaturze i zawartość tlenków azotu w powietrzu przekracza stężenia dopuszczalne.”;

7) pkt 42 otrzymuje brzmienie:

„42. Wytwarzanie, przerób i stosowanie w produkcji alkoholu metylowego i innych alkoholów trujących, o ile stężenia tych substancji w powietrzu przekraczają stężenia dopuszczalne. Zakaz ten nie dotyczy rozlewania i stosowania spirytusu skażonego (denaturatu).”;

8) w pkt 47 skreśla się wyrazy „obsługa pras prochowych, wirówek odwadniających, ugniatarek, walców, krajalnic, z wyjątkiem prac pomocniczych, związanych w szczególności z odbieraniem materiałów”;

9) pkt 48 otrzymuje brzmienie:

„48. Wyrób piorunianu rtęci i azydku ołowiu.”;

10) pkt 74 otrzymuje brzmienie:

„74. Wysiewanie azotniaku, superfosfatu pylistego i wapna nawozowego oraz inne manipulacje tymi nawozami sztucznymi, rozlewanie wody amoniakalnej, prace przy użyciu, przygotowaniu i manipulacji po zakończeniu zużycia środków owadobójczych i grzybobójczych oraz przy zaprawie ziarna (bejcowaniu); zakaz nie dotyczy prac przy sprzedaży chemicznych środków ochrony roślin w zamkniętych szczelnych opakowaniach fabrycznych bez rozważania.”;

11) pkt 75 otrzymuje brzmienie:

„75. Bezpośrednie podawanie zboża do bębna młocarni.”;

12) pkt 76 otrzymuje brzmienie:

„76. Kobietom od 4 miesiąca ciąży — zbieranie ziemniaków za kopaczką.”;

13) w pkt 79 dodaje się na końcu zdanie „zakaz nie dotyczy kobiet lekarzy weterynarii.”

§ 2. Prezes Rady Ministrów ogłosił w Dzienniku Ustaw jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. o pracach wzbromionych kobietom, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów i ustępów oraz działów i punktów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

98

UCHWAŁA Nr 107 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 kwietnia 1966 r.

w sprawie funduszu premiowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych.

(Monitor Polski z dnia 19 maja 1966 r. Nr 22, poz. 117)

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy uchwały dotyczą pomocniczych gospodarstw rolnych działających według zasad rachunku gospodarczego oraz gospodarstw rolnych będących przedsiębiorstwami państwowymi, zwanych dalej „gospodarstwami rolnymi”, z wyjątkiem gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa.

Rozdział 2.

Gospodarstwa rolne, z wyjątkiem podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 2. Gospodarstwa rolne prowadzące statutową działalność naukowo-badawczą tworzą fundusz premiiowy w wysokości:

1) 20% wzrostu wartości produkcji towarowej netto w porównaniu do osiągniętej w latach 1963/1964 i 1964/1965 średniej rocznej wartości tej produkcji,

2) 10% sumy poprawy wyniku finansowego w porównaniu do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,

3) do 10% funduszu płac, pod warunkiem wykonania zadań stanowiących podstawową działalność gospodarstwa w dziedzinie naukowo-badawczej i dydaktycznej, ustalonych planem na dany rok i zatwierdzonych przez jednostkę nadrzędną,

4) 5%—10% zysku po osiągnięciu wymaganego wskaźnika rentowności, ustalonego zależnie od warunków rozwoju gospodarstwa rolnego oraz poziomu produkcji, rentowności i wydajności pracy.

§ 3. Gospodarstwa rolne nie prowadzące statutowej działalności naukowo-badawczej tworzą fundusz premiiowy w wysokości:

1) 30% wzrostu wartości produkcji towarowej netto w porównaniu do osiągniętej w latach 1963/1964 i 1964/1965 średniej rocznej wartości tej produkcji,

2) 15% sumy poprawy wyniku finansowego w po-

równaniu do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,

3) 5%—10% zysku po osiągnięciu wymaganego wskaźnika rentowności, ustalonego zależnie od warunków rozwoju gospodarstwa rolnego oraz poziomu produkcji, rentowności i wydajności pracy.

§ 4. 1. Zasady ustalania:

1) wartości produkcji towarowej netto, o której mowa w § 2 pkt 1 i w § 3 pkt 1,

2) funduszu płac, o którym mowa w § 2 pkt 3,

3) wskaźnika rentowności, o którym mowa w § 2 pkt 4 i w § 3 pkt 3

— określają wytyczne stanowiące załącznik do uchwały.

2. Łączna suma odpisów na fundusz premiiowy z tytułów wymienionych w § 2 i § 3 nie może przekroczyć 50% funduszu płac, a jednocześnie nie może być wyższa:

1) w gospodarstwach rolnych rentownych — od sumy zysku zweryfikowanego,

2) w gospodarstwach rolnych, które w poprzednim roku były deficytowe, a w danym roku gospodarczym osiągnęły zysk, oraz w gospodarstwach deficytowych — od sumy poprawy wyniku zweryfikowanego w stosunku do wyniku zweryfikowanego roku poprzedniego.

3. Gospodarstwom osiągającym szczególnie wysokie wyniki produkcyjne, które z przyczyn od siebie niezależnych nie utworzyły funduszu premiiowego lub utworzyły go w niewielkiej wysokości, właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z Ministrem Finansów i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych może zezwolić na utworzenie funduszu premiiowego do wysokości 15% funduszu płac.

§ 5. 1. Do obliczenia podstawy odpisów na fundusz premiiowy, o których mowa w § 2 pkt 1 oraz w § 3 pkt 1, przyjmuje się dane dotyczące produkcji towarowej netto, wynikające z ksiąg rachunkowych każdego roku.

2. Do obliczenia podstawy odpisów na fundusz premiiowy, o których mowa w § 2 pkt 2 i 4 oraz w § 3 pkt 2 i 3, przyjmuje się wynik finansowy za odpowiednie lata gospodarcze, zweryfikowany zgodnie z zasadami ustalonymi w § 16.

3. W gospodarstwach rolnych, w których zmiany organizacyjne uniemożliwiają określenie wysokości wyjściowej produkcji towarowej netto lub wyniku finansowego za rok poprzedni, podstawę do ustalenia wysokości odpisów określa właściwy minister (kierownik urzędu centralnego).

§ 6. Fundusz premiiowy łącznie ze składkami ubezpieczeniowymi pokrywany jest z zysku gospodarstwa rolnego. W gospodarstwach niskorentownych, w których zysk nie wystarcza na pokrycie funduszu premiiowego, oraz w gospodarstwach deficytowych — fundusz premiiowy pokrywany jest w części lub w całości z dotacji budżetowej.

§ 7. 1. Fundusz premiiowy przeznaczony jest na:

1) premie dla pracowników,

2) fundusz socjalny.

2. Wysokość funduszu socjalnego określa na wniosek rady zakładowej ogólne zebranie załogi, przy czym wysokość tego funduszu nie może być niższa od 10% ogólnej sumy funduszu premiiowego.

3. Fundusz socjalny przeznaczony jest na wydatki o charakterze socjalnym i kulturalno-oświatowym. Do wydatków tych zalicza się również nakłady na inwestycje i remonty kapitałne budynków mieszkalnych oraz przeznaczonych na cele socjalne. Zasady wykorzystania funduszu socjalnego określa właściwy minister (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

4. Część funduszu premiiowego, pozostała po wydzieleniu funduszu socjalnego, przeznaczona jest na premie dla stałych pracowników gospodarstwa, a także dla pracowników sezonowych — członków rodzin pracowników stałych.

5. Absolwenci wyższych i średnich szkół, odbywający staż pracy w gospodarstwach rolnych, mają prawo do udziału w funduszu premiiowym na zasadach określonych dla stałych pracowników gospodarstwa.

6. Pracownicy zatrudnieni w prowadzonych przez gospodarstwa rolne placówkach socjalnych i opłacani z funduszu płac gospodarstwa mają prawo do udziału w funduszu premiiowym na zasadach określonych dla pracowników stałych.

7. Nie mają prawa do udziału w funduszu premiiowym:

1) pracownicy sezonowi, zatrudnieni krócej niż 5 miesięcy w roku gospodarczym,

2) pracownicy stali, którzy pracowali krócej niż 6 miesięcy w roku gospodarczym oraz którzy z własnej inicjatywy rozwiązali umowę o pracę z gospodarstwem rolnym przed datą zatwierdzenia podziału premii lub zostali zwolnieni z pracy ze swej winy.

8. Premie przyznaje się poszczególnym pracownikom proporcjonalnie do wysokości ich rocznych wynagrodzeń. Za wynagrodzenie kierownika gospodarstwa rolnego przyjmuje się połowę jego rocznego podstawowego wynagrodzenia łącznie z dodatkami.

9. Podziału części funduszu premiiowego, przeznaczonej na premie dla pracowników, dokonuje na wniosek rady zakładowej ogólne zebranie załogi, które może zwiększyć lub zmniejszyć w granicach 30% indywidualne premie poszczególnych pracowników, przypadające z podziału proporcjonalnie do wynagrodzeń (ust. 8). Ogólne zebranie załogi może również w wyjątkowych wypadkach przyznać premie pracownikom, którym w myśl ust. 7 premie te nie przysługują.

§ 8. 1. Wysokość funduszu premiiowego za rok gospodarczy podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną gospodarstwa rolnego z wyodrębnieniem wysokości premii ustalonej dla kierownika i głównego księgowego gospodarstwa.

2. Wypłaty z funduszu premiiowego stanowią część wynagrodzenia za pracę i opodatkowane są podatkiem od wynagrodzeń.

3. Zasady ustalania wysokości odpisów na fundusz premiiowy, o których mowa w § 2 pkt 3 i 4 oraz w § 3 pkt 3, określa właściwy minister (kierownik urzędu centralnego).

4. Szczegółowe wytyczne dotyczące wydatkowania funduszu premiiowego określa właściwy minister (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

Rozdział 3.

Gospodarstwa rolne podległe Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 9. 1. Do tworzenia funduszu premiowego uprawione są gospodarstwa rolne, które w roku gospodarczym osiągną zysk bilansowy lub zmniejszą stratę bilansową w stosunku do roku poprzedniego.

2. Wysokość odpisów na fundusz premiowy dla gospodarstw rentownych wynosi:

- 1) 13%—15% zysku bilansowego,
- 2) 20% sumy stanowiącej poprawę wyniku w porównaniu do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,
- 3) 15%—20% wzrostu wartości produkcji towarowej netto w porównaniu do średniej wartości tej produkcji za ostatnie 3 lata.

3. Wysokość odpisów na fundusz premiowy dla gospodarstw deficytowych wynosi:

- 1) 20% sumy stanowiącej poprawę wyniku bilansowego w stosunku do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,
- 2) 10% wzrostu wartości produkcji towarowej netto w porównaniu do średniej wartości tej produkcji za ostatnie 3 lata.

4. We wszystkich gospodarstwach posiadających czynne gorzelnie zysk bilansowy jako podstawę do odpisów na fundusz premiowy zmniejsza się o 1 zł za każdy litr spirytusu wyprodukowany w roku gospodarczym.

5. Minister Sprawiedliwości może wprowadzić inne ograniczenia odpisów na fundusz premiowy w gospodarstwach rolnych wyposażonych w specjalne urządzenia produkcyjne, mające wpływ na wartość produkcji lub rozmiary akumulacji.

6. Ogólna suma odpisów na fundusz premiowy nie może przekraczać:

- 1) 50% osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy — w tych gospodarstwach rolnych, w których zysk pokrywa w całości obliczone odpisy,
- 2) 30% osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy — w pozostałych gospodarstwach rolnych.

7. Jeżeli suma odpisów na fundusz premiowy jest niższa od 2% osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy, odpisu dokonuje się w wysokości 2% tego funduszu płac, niezależnie od zysku bilansowego.

8. Jeżeli zysk gospodarstwa rolnego dokonującego odpisu według zasad ustalonych w ust. 2, 4 i 5 nie pokrywa odpisów na fundusz premiowy, różnicę uzupełnia się dotacją budżetową. Wysokość dotacji nie może przewyższać 10% planowanego osobowego funduszu płac.

§ 10. 1. Dla ustalenia, czy gospodarstwu rolnemu przysługuje prawo do funduszu premiowego, jak również do obliczenia podstawy odpisów, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 1 i 2, przyjmuje się wynik finansowy za odpowiednie lata gospodarcze, zweryfikowany zgodnie z zasadami ustalonymi w § 16.

2. Do obliczenia podstawy odpisów na fundusz premiowy, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 3, przyjmuje się dane dotyczące produkcji towarowej netto, wynikające z ksiąg rachunkowych każdego roku.

3. Minister Sprawiedliwości może określić inne, poza wymienionymi w ust. 1 i 2, korekty wyniku bi-

lansowego przy ustalaniu podstawy do odpisów na fundusz premiowy.

4. Zasady ustalania wartości produkcji towarowej netto określają wytyczne stanowiące załącznik do uchwały.

§ 11. 1. Środki funduszu premiowego w gospodarstwach rolnych rentownych przeznaczają się na:

1) inwestycje oraz remonty kapitalne i bieżące w zakresie budownictwa mieszkaniowego oraz budynków i sprzętu o przeznaczeniu socjalnym — w wysokości nie mniejszej niż 25% ogólnej sumy odpisów na fundusz premiowy,

2) nagrody pieniężne i rzeczowe, przy czym łączna suma wypłat na ten cel nie może przekroczyć 8,5% osobowego funduszu płac gospodarstwa, planowanego na rok gospodarczy,

3) wydatki o charakterze socjalnym i kulturalno-oświatowym w wysokości do 4% sumy osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy.

2. Część funduszu premiowego, pozostała po przeznaczeniu odpowiednich jego części na cele wymienione w ust. 1, przeznaczają się dodatkowo na cele określone w ust. 1 pkt 1.

3. Jeżeli ogólna suma odpisów na fundusz premiowy nie przekracza 4% osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy, środki tego funduszu mogą być w całości przeznaczone na nagrody.

4. Od dokonanych wypłat z tytułu nagród nie oblicza się składek na ubezpieczenia społeczne.

§ 12. 1. Środki funduszu premiowego w gospodarstwach deficytowych przeznaczają się na:

1) nagrody pieniężne i rzeczowe, przy czym łączna suma wypłat na ten cel nie może przekroczyć 2% osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy,

2) inwestycje oraz remonty kapitalne i bieżące w zakresie budownictwa mieszkaniowego oraz budynków i sprzętu o przeznaczeniu socjalnym, jak również na wydatki o charakterze socjalnym i kulturalno-oświatowym.

2. Na wydatki o charakterze socjalnym i kulturalno-oświatowym może być przeznaczona suma nie przekraczająca 4% planowanego osobowego funduszu płac.

3. Dyrektor jednostki nadrzędnej w uzasadnionych wypadkach może zwiększyć część środków funduszu premiowego przeznaczoną na nagrody, nie więcej jednak niż do wysokości 4% planowanego funduszu płac.

4. Fundusz premiowy w gospodarstwach rolnych deficytowych pokrywany jest z dotacji budżetowej.

§ 13. 1. Fundusz premiowy tworzy się na podstawie zatwierdzonego rocznego sprawozdania finansowego za rok gospodarczy. W ciągu roku gospodarstwa rolne nie mają prawa dokonywania zaliczkowych odpisów na ten fundusz.

2. Wysokość odpisów podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną. Składając wniosek o zatwierdzenie odpisu, gospodarstwo rolne powinno dokonać przelewu pełnej sumy objętej wnioskiem na specjalny rachunek bankowy podlegający oprocentowaniu.

§ 14. Wypłaty nagród z funduszu premiowego nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

§ 15. 1. Zasady ustalania wysokości odpisów na

fundusz premiowy, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 1 i 3, określi Minister Sprawiedliwości.

2. Szczegółowe wytyczne dotyczące wydatkowania funduszu premiowego określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 16. 1. Dla obliczania wysokości odpisów na fundusz premiowy, o których mowa w § 2 pkt 4, § 3 pkt 3 i § 9 ust. 2 pkt 1, wynik bilansowy, wykazany w sprawozdaniu finansowym sporządzonym na koniec roku, powinien być zweryfikowany. Weryfikacja wyniku bilansowego polega na eliminacji z wyniku zysku nieprawidłowego, osiągniętego w sposób naruszający obowiązujące przepisy lub w sposób naruszający interes społeczny; za zysk nieprawidłowy uważa się w szczególności zysk osiągnięty wskutek:

- 1) stosowania niewłaściwych cen i taryf,
- 2) niewykonania planowanych remontów i konserwacji, powodującego utrzymywanie w złym stanie lub niszczenie budynków, maszyn, urządzeń melioracyjnych oraz innych środków trwałych,
- 3) niedokonywania planowych wydatków na bezpieczeństwo i higienę pracy,
- 4) niewykonywania niezbędnych zabiegów agro-

technicznych lub zootechnicznych przewidzianych w planie.

2. Dla obliczenia wysokości odpisów na fundusz premiowy, o których mowa w § 2 pkt 2 i 4, § 3 pkt 2 i 3 oraz § 9 ust. 2 pkt 1 i 2 i ust. 3 pkt 1, wynik zweryfikowany koryguje się o sumy wynikające z wprowadzonych w stosunku do roku poprzedniego zmian w zakresie cen sprzedawanych produktów i taryf świadczonych usług, urzędowych zmian cen zużywanych środków produkcji i taryf usług, jak również zmian w zakresie stawek płac, składek na ubezpieczenia państwowe i społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz stawek i zasad ustalania amortyzacji.

§ 17. 1. W stosunku do gospodarstw rolnych podległych Polskiej Akademii Nauk przepisy uchwały obowiązują od dnia 1 lipca 1966 r.

2. Za rok gospodarczy 1965/1966 gospodarstwa rolne podległe Polskiej Akademii Nauk tworzą fundusz na nagrody i budownictwo mieszkaniowe według zasad określonych w uchwale nr 74 Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1965 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa (Monitor Polski Nr 19, poz. 82).

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 107 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1966 r. (poz. 117).

WYTYCZNE W SPRAWIE USTALANIA ODPISÓW NA FUNDUSZ PREMIOWY

1. Za wartość produkcji towarowej netto w rozumieniu § 2 pkt 1, § 3 pkt 1 oraz § 9 ust. 2 pkt 3 i ust. 3 pkt 2 uchwały przyjmuje się wartość sprzedanych produktów roślinnych, produktów pochodzenia zwierzęcego, inwentarza żywego i ryb oraz suszu zielonek według faktycznych cen zbytu, zmniejszoną o wartość zakupionych nasion i sadzeńników, zielonek do produkcji suszu, pasz oraz sztuk inwentarza żywego, materiału obsadowego i materiału zarybieniowego, jak również wartość skorygowaną o różnicę wartości remanentów produktów roślinnych, pasz, inwentarza żywego, ryb konsumpcyjnych, produktów pochodzenia zwierzęcego oraz suszu.

W gospodarstwie, które przejęło nowe grunty lub przyjęło do użytkowania nowo założone stawy, do wartości produkcji towarowej netto dolicza się wartość materiału siewnego zużytego po raz pierwszy do obsiewu tych gruntów i materiału obsadowego zużytego po raz pierwszy na obsadę tych stawów.

Jeżeli gospodarstwo posiada własne zakłady przemysłu rolnego, wartość produkcji towarowej netto powiększa się o równowartość surowców roślinnych własnej produkcji, zużytych na towarową produkcję tych zakładów. Wartość tych surowców należy przyjąć według obowiązujących cen zaliczeniowych, a jeśli takich cen nie ustalono — według cen obowiązujących w skupie.

Do sprzedaży produktów roślinnych nie wlicza się odprzedaży ziemiołódów konsumpcyjnych zakupio-

nych na własne potrzeby gospodarstwa lub jako surowce dla własnych zakładów przemysłowych.

W razie zużycia na potrzeby gospodarstwa, np. na pasze, ziemiołódów zakupionych jako surowce dla zakładu przemysłowego, należy o ich równowartość pomniejszyć produkcję towarową netto.

2. Przez fundusz płac, o którym mowa w § 2 pkt 3 uchwały, rozumie się faktyczny fundusz płac pracowników stałych zatrudnionych w roku gospodarczym 1964/1965 — bez kierownika gospodarstwa, którego fundusz płac przyjmuje się z tego okresu w 50% jego rocznego podstawowego wynagrodzenia łącznie z dodatkami.

3. Przez wskaźnik rentowności, o którym mowa w § 2 pkt 4 i w § 3 pkt 3, rozumie się stosunek procentowy zysku zweryfikowanego do sumy skorygowanych nakładów rocznych.

Nakłady skorygowane są to roczne nakłady finansowe powiększone o zmniejszenie remanentów oraz zmniejszone o wzrost remanentów, koszty działalności naukowo-badawczej, nakłady na inwestycje i remonty kapitalne wykonane sposobem gospodarczym.

Kierownik jednostki nadrzędnej na podstawie wytycznych o których mowa w § 8 ust. 3 uchwały, ustala dla każdego gospodarstwa minimalny wskaźnik rentowności i równocześnie procentową wysokość odpisu od zysku. Dla roku 1965/1966 za wskaźnik rentowności należy przyjąć wskaźnik wynikający z zatwierdzonego planu gospodarczo-finansowego gospodarstwa na rok 1965/1966.

UCHWAŁA Nr 125 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 maja 1966 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy, podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

(Monitor Polski z dnia 15 czerwca 1966 r. Nr 27, poz. 140)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 228 Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego (Monitor Polski Nr 65, poz. 280) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1. otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grudnia 1970 r. skrócony czas pracy na stanowiskach pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały w następujących zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego:

- 1) w Poznańskich Zakładach Elektrotechnicznych „ALCO” w Poznaniu,
 - 2) w Zakładach Akumulatorowych w Piastowie,
 - 3) w Fabryce Akumulatorów w Bielsku-Białej.”,
- 2) dotychczasowy załącznik do uchwały zastępuje się nowym załącznikiem w brzmieniu ustalonym w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r. w odniesieniu do stanowisk pracy wymienionych pod lp. 1—13 załącznika oraz z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r. w odniesieniu do stanowisk pracy wymienionych pod lp. 14—28 załącznika.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 125 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1966 r. (poz. 140).

WYKAZ STANOWISK PRACY UPRAWNIAJĄCYCH DO KORZYSTANIA ZE SKRÓCONEGO CZASU PRACY

Lp.	Nazwa oddziału	Stanowisko pracy
1	Odlewnia ołowiu	odlewnicze płyt ołowianych, odlewnicze kulek ołowianych, odlewnicze części ołowianych, nastawiacze i oczyszczacze form odlewniczych, oczyszczacze odlewów ołowianych
2	Młyny ołowiu	młynowi ołowiu
3	Smarownia płyt	obsługa mieszalników pasty ołowianej, smarownicze płyt ołowianych, pracownicy zatrudnieni przy myciu maszyn po smarowaniu
4	Oddział formacji płyt akumulatorowych	składacze i spawacze rzędów formacyjnych, pracownicy zatrudnieni przy wykańczaniu płyt akumulatorowych
5	Montownia akumulatorów ołowianych	pracownicy zatrudnieni przy oczyszczaniu i spawaniu płyt ołowianych, zestawianiu i montowaniu ogniw i baterii akumulatorowych, składacze zespołów i akumulatorów
6	Oddziały, w których dokonuje się przetopu i rafinacji ołowiu	pośrednia obsługa pieca
7	Kontrola techniczna (przy produkcji akumulatorów)	kontrolerzy i brakarze międzyoperacyjni na odlewni, smarowni, łamalni, oddziale formacji i montażu akumulatorów
8	Oddziały, w których dokonuje się galwanizacji	pracownicy zatrudnieni przy zakładaniu i wyjmowaniu części do galwanizacji ołowiu
9	Transport wewnętrzny	pracownicy zatrudnieni przy transporcie płyt i części ołowianych
10	Magazyny	pracownicy zatrudnieni wyłącznie przy wydawaniu i przyjmowaniu półfabrykatów oraz surowców ołowianych, pracownicy zatrudnieni wyłącznie przy układaniu i pakowaniu płyt oraz zespołów akumulatorowych
11	Prace remontowe w wydziałach i oddziałach, w których stosuje się skrócony czas pracy	pracownicy zatrudnieni przy remoncie i konserwacji form odlewniczych oraz maszyn i urządzeń, instalacji elektrycznych, pracach murarskich, hydraulicznych i innych, jeśli ich praca trwa nieprzerwanie w tych wydziałach i oddziałach co najmniej 6 dni; skrócony czas pracy przysługuje tylko za czas wykonywania tych prac

Lp.	Nazwa oddziału	Stanowisko pracy
12	Pralnie	pracownicy zatrudnieni przy praniu odzieży roboczej i ochronnej pracowników zatrudnionych przy ołowiu
13	Oddziały produkcyjne	sprzątacze lub sprzątaczk
14	Dozór inżyniersko-techniczny w oddziałach produkcyjnych	mistrzowie, kierownicy zmianowi, kierownicy następujących oddziałów produkcyjnych: 1) odlewnie ołowiu, 2) młyny ołowiu, 3) smarownie płyt (ręczne i maszynowe), 4) formacje płyt akumulatorowych, 5) montownie akumulatorów ołowianych, 6) przetop i rafinacja ołowiu, 7) płyty pancerne
15	Ustawiacze i rozdzielcy oddziałów produkcyjnych, w których stosowany jest skrócony czas pracy	ustawiacze i rozdzielcy zatrudnieni w następujących oddziałach produkcyjnych: 1) odlewnie ołowiu, 2) młyny ołowiu, 3) smarownie płyt (ręczne i maszynowe), 4) formacje płyt akumulatorowych, 5) montownie akumulatorów ołowianych, 6) przetop i rafinacja ołowiu, 7) płyty pancerne
16	Produkcja płyt pancernych	pracownicy zatrudnieni przy: 1) obsłudze wstrząsarek płyt pancernych, 2) zakładaniu zakończeń na płyty pancerne, 3) cementowaniu płyt pancernych
17	Oddział chemii	pracownicy zatrudnieni przy: 1) wyrobie masy ujemnej (kadmowej) zarówno metodą elektrolityczną, jak i destylacyjną, 2) wydzielaniu, przyjmowaniu, przesiewaniu, suszeniu, mieleniu i mieszanii tlenków kadmu, 3) przetopie kadmu, 4) wykruszaniu masy kadmowej, 5) regeneracji mas kadmowo-niklowych
18	Płyciarnia	pracownicy zatrudnieni przy wyrobie elektrod kadmowo-niklowych
19	Spawalnia	pracownicy zatrudnieni przy spawaniu elektrod kadmowo-niklowych
20	Montownia	monterzy akumulatorów kadmowo-niklowych oraz zespołów płyt
21	Kontrola techniczna przy produkcji akumulatorów zasadowych	kontrolerzy i brakarze, zatrudnieni na oddziałach chemii, płyciarni, spawalni i montowni akumulatorów zasadowych
22	Transport wewnętrzny	pracownicy zatrudnieni przy transporcie masy kadmowej, elektrod akumulatorowych i zespołów elektrod kadmowo-niklowych
23	Magazyny	pracownicy zatrudnieni wyłącznie przy układaniu i pakowaniu zespołów elektrod kadmowo-niklowych
24	Pralnie	pracownicy zatrudnieni przy praniu odzieży roboczej i ochronnej pracowników zatrudnionych w oddziałach chemii, płyciarni, spawalni i montowni
25	Prace remontowe w wydziałach i oddziałach, w których stosuje się skrócony czas pracy	pracownicy zatrudnieni przy remontach maszyn i urządzeń, instalacji elektrycznych, pracach hydraulicznych i innych, jeśli praca ich trwa nieprzerwanie w tych wydziałach i oddziałach co najmniej 6 dni; skrócony czas pracy przysługuje tylko za czas wykonywania tych prac
26	Oddziały produkcyjne chemii, płyciarni, spawalni i montowni	sprzątacze pomieszczeń produkcyjnych
27	Dozór inżyniersko-techniczny i średni w oddziałach wymienionych pod lp. 17—24	mistrzowie, kierownicy zmianowi, kierownicy oddziałów zatrudnieni w oddziałach produkcyjnych
28	Ustawiacze i rozdzielcy w oddziałach wymienionych pod lp. 17—24.	ustawiacze i rozdzielcy zatrudnieni w oddziałach produkcyjnych

100

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 kwietnia 1966 r.

w sprawie wypłaty rent osobom pozbawionym wolności oraz świadczeń dla osób, które uległy wypadkowi przy pracy w czasie pozbawienia wolności.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 maja 1966 r. Nr 15, poz. 93)

Na podstawie art. 19 ust. 5 i art. 36 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rencicie pobierającemu rentę starczą, rentę za wysługę lat lub rentę inwalidzką, który został pozbawiony wolności na okres dłuższy niż jeden miesiąc, przekazuje się — z zastrzeżeniem § 4 — pod adresem więzienia:

- 1) w okresie pierwszych trzech miesięcy pozbawienia wolności — rentę w wysokości pobieranej bezpośrednio przed pozbawieniem wolności,
- 2) w okresie dalszego pozbawienia wolności — 25% renty przysługującej w razie niewykonywania zatrudnienia.

2. Jeżeli rencista posiada jednego lub więcej członków rodziny, na ich wniosek, bez potrzeby uzyskiwania zgody rencisty, lub na wniosek rencisty, przekazuje się:

1) w okresie pierwszych trzech miesięcy pozbawienia wolności:

- a) członkom rodziny — 50% renty pobieranej bezpośrednio przed pozbawieniem wolności, jeżeli jest jeden członek rodziny, a 75% tej renty — jeżeli jest dwóch lub więcej członków rodziny,
- b) rencicie — pozostałą część tej renty,

2) w okresie dalszego pozbawienia wolności:

- a) członkom rodziny — 50% renty przysługującej w razie niewykonywania zatrudnienia, jeżeli jest jeden członek rodziny, a 75% tej renty, jeżeli jest dwóch lub więcej członków rodziny,
- b) rencicie — 25% tej renty.

3. Okres pierwszych trzech miesięcy pozbawienia wolności liczy się od najbliższego terminu płatności renty przypadającego po dniu pozbawienia wolności.

4. Za członków rodziny rencisty pozbawionego wolności (ust. 2) uważa się:

- 1) dzieci, wnuki i rodzeństwo spełniające warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej,
- 2) małżonka,
- 3) rodziców, jeżeli bezpośrednio przed pozbawieniem wolności pozostawali na utrzymaniu rencisty (art. 45 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), zwanego dalej dekretem).

§ 2. 1. W razie prowadzenia egzekucji należności alimentacyjnych z renty — część renty, która pozostała po potrąceniu należności alimentacyjnych, przeznacza się — do wysokości sum określonych w § 1 — w pierwszej kolejności dla innych członków rodziny rencisty (§ 1 ust. 4) poza osobą alimentowaną, a w następnej — dla rencisty, przy czym nie mniej jednak niż 50 zł miesięcznie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie potrącania z renty innych należności prawem przewidzianych.

§ 3. 1. Rencicie pobierającemu rentę rodzinną, który został pozbawiony wolności na okres dłuższy niż jeden miesiąc, przekazuje się — z zastrzeżeniem § 4 ust. 2 i 3 — pod adresem więzienia:

1) w okresie pierwszych trzech miesięcy pozbawienia wolności:

- a) rentę w wysokości pobieranej bezpośrednio przed pozbawieniem wolności, jeżeli do renty rodzinnej uprawniony jest tylko rencista pozbawiony wolności,
- b) część tej renty przypadającą z podziału dokonanego na podstawie przepisów o podziale renty, jeżeli do renty rodzinnej uprawnione są również inne osoby;

2) w okresie dalszego pozbawienia wolności:

- a) 25% renty przysługującej w razie niewykonywania zatrudnienia, jeżeli do renty rodzinnej uprawniony jest tylko rencista pozbawiony wolności,
- b) 30% — nie mniej jednak niż 50 zł miesięcznie — części renty przysługującej w razie niewykonywania zatrudnienia, która przypada rencicie pozbawionemu wolności z podziału, dokonanego na podstawie przepisów o podziale renty — jeżeli do renty rodzinnej uprawnione są również inne osoby.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. b), pozostałym osobom uprawnionym do pobierania renty rodzinnej przekazuje się część renty przypadającą im z podziału dokonanego na podstawie przepisów o podziale renty.

3. Przepisy § 1 ust. 3 i § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. 1. Dodatki do renty dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa, przysługujące rencicie pozbawionemu wolności, przekazuje się przez cały czas pozbawienia wolności bezpośrednio osobom, na które je przyznano, lub do rąk osób sprawujących nad nimi opiekę.

2. Dodatek do renty z tytułu regulacji cen węgla, a także ekwiwalent z tytułu wzrostu czynszu, przysługujące rencicie pozbawionemu wolności, w całości przekazuje się przez cały czas pozbawienia wolności osobom, którym wypłacane są dodatki określone w ust. 1 lub część renty określona w § 1 ust. 2

3. W razie braku osób, o których mowa w ust. 2, dodatek z tytułu regulacji cen węgla i ekwiwalent z tytułu wzrostu czynszu przekazuje się w całości renciście pozbawionemu wolności, jeżeli w czasie pozbawienia wolności ciąży na nim obowiązek płacenia czynszu za mieszkanie.

§ 5. Renciście, który odbył karę pozbawienia wolności, wypłaca się za okres ostatnich 3 miesięcy pozbawienia wolności część renty wstrzymaną w myśl § 1 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 2 i § 3 ust. 1 pkt 2. Dotyczy to również rencisty, któremu udzielono przerwy w odbywaniu kary lub który został warunkowo zwolniony przed terminem z odbycia reszty kary.

§ 6. 1. W razie umorzenia postępowania karnego lub jego zakończenia prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo w razie wydania wyroku uniewinniającego wskutek wznowienia postępowania lub rewizji nadzwyczajnej renciście wypłaca się za cały okres pozbawienia wolności część renty wstrzymaną w myśl § 1 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 2 i § 3 ust. 1 pkt 2.

2. W razie śmierci rencisty przed prawomocnym zakończeniem postępowania karnego część renty, o której mowa w ust. 1, wypłaca się członkom rodziny na zasadach określonych w art. 22 dekretu. Spełnienie przewidzianego w art. 22 dekretu warunku pozostawania na utrzymaniu ocenia się według stanu, jaki istniał bezpośrednio przed pozbawieniem wolności.

§ 7. Osoby pozbawione wolności, które przy pracy wykonywanej w ramach regulaminu więziennego albo w drodze do takiej pracy lub z pracy uległy wypadkowi bądź też w związku z tą pracą zachorowały na chorobę zawodową i wskutek tego stały się inwalidami (art. 12 dekretu), mają prawo do świadczeń przewidzianych w dekrete dla pracowników, którzy stali się inwalidami na skutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 8. 1. W razie śmierci osoby pozbawionej wolności wskutek wypadku lub choroby zawodowej

(§ 7) członkom rodziny tej osoby określonym w art. 45 dekretu przysługują świadczenia przewidziane w dekrete dla członków rodzin pozostałych po pracownikach, którzy zmarli wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

2. Członkowie rodzin są uprawnieni do świadczeń (ust. 1), jeżeli odpowiadają warunkom wymaganych do uzyskania renty rodzinnej na podstawie przepisów dekretu. Spełnienie przewidzianego w art. 45 ust. 2 dekretu warunku pozostawania na utrzymaniu osoby, która zmarła, ocenia się według stanu, jaki istniał przed pozbawieniem tej osoby wolności.

§ 9. Przepisy §§ 1—6 stosuje się również do osób, którym w czasie pozbawienia wolności przyznano rentę lub przywrócono jej wypłatę.

§ 10. Przy stosowaniu przepisów rozporządzenia dc osób pobierających rentę za wysługę lat na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) za rentę w wysokości przysługującej w razie niewykonywania zatrudnienia (§ 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1 lit. b) uważa się rentę obliczoną bez zastosowania ograniczeń wynikających z art. 16 tej ustawy.

§ 11. Do rent wypłacanych osobom pozbawionym wolności przed wejściem w życie rozporządzenia przepisy rozporządzenia stosuje się od najbliższego terminu płatności renty przypadającego po upływie trzech miesięcy od dnia jego wejścia w życie.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 listopada 1956 r. w sprawie wypłaty rent osobom pozbawionym wolności oraz świadczeń dla tych osób, jeśli uległy wypadkowi przy pracy w czasie pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 59, poz. 283).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

101

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 kwietnia 1966 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń sprzedawców działających na podstawie umowy agencyjnej w imieniu i na rachunek jednostek gospodarki społecznej.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 maja 1966 r. Nr 16, poz. 101)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wy-

nagrodzeń (Dz. U. z 1956 r. Nr 44, poz. 202 oraz z 1963 r. Nr 13, poz. 69 i Nr 15, poz. 83) mają odpowiednio zastosowanie do wynagrodzeń sprzedawców, działających na podstawie umowy agencyjnej wyłącznie w imieniu i na rachunek jednostek gospodarki społecznej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń wypłacanych po dniu wejścia w życie rozporządzenia.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*

102

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 kwietnia 1966 r.

w sprawie ustalenia wykazu chorób o dłuższym okresie wylegania.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 maja 1966 r. Nr 16, poz. 102)

Na podstawie art. 117 ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz chorób o dłuższym okresie wylegania stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Opieki

Społecznej z dnia 28 grudnia 1933 r. o ustaleniu wykazu chorób o dłuższym okresie wylegania (Dz. U. Nr 103, poz. 813).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 kwietnia 1966 r. (poz. 102).

WYKAZ CHORÓB O DŁUŻSZYM OKRESIE WYLEGANIA

1. Błonica,	14. Papuzia choroba i inne ornitozy,
2. Bruceloza,	15. Płonica,
3. Czerwonka bakteryjna i pełzakowica,	16. Pryszczycza,
4. Dur brzuszny,	17. Tężec,
5. Dury rzekome i inne salmonelozy,	18. Tularemia,
6. Dur plamisty i inne riketsjozy,	19. Włośnica,
7. Gorączka powrotna,	20. Wścieklizna bądź pokąsanie osób przez zwierzęta podejrzane o wściekliznę,
8. Gruźlica,	21. Zakaźne zapalenie wątroby na tle wirusowym, nagminne i wszczepione,
9. Kiła,	22. Zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych bakteryjne i wirusowe,
10. Nagminne zapalenie mózgu, wiosenno-letnie kleszczowe zapalenie mózgu i inne postacie zapalenia mózgu,	23. Zimnica pierwotna i nawrotna,
11. Nagminne porażenie dziecięce,	24. Żółtaczką zakaźną krętkowa i inne zakażenie krętkowe.
12. Nagminne zapalenie przyuszniczy,	
13. Ospa naturalna,	

103

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 18 kwietnia 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 maja 1966 r. Nr 16, poz. 103)

Na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1957 r. w sprawie określenia pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa (Dz. U. Nr 41, poz. 188) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Za pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń i przedsiębiorstw określonych

w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) uważa się pracowników wykonujących czynności dozoru ruchu lub kierownictwa ruchu, którzy w myśl przepisów dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) podlegają zatwierdzeniu przez urząd górniczy, z tym że w przedsiębiorstwach robót górniczych wykonujących prace montażowe dla kopalń uważa się za pracowników:

1) dozoru ruchu — tylko te osoby, które bezpośrednio kierują robotami prowadzonymi przez te przedsiębiorstwa na terenie kopalń pod ziemią,

2) kierownictwa ruchu — osoby zatrudnione na stanowiskach:

- a) dyrektora,
- b) naczelnego inżyniera,

c) zastępcy naczelnego inżyniera.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

104

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 29 czerwca 1966 r.

w sprawie warunków wymaganych przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 lipca 1966 r. Nr 29, poz. 177)

Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących wymienionych w wykazach trucizn i środków szkodliwych, ustalonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116).

2. Przez transport wodny śródlądowy rozumie się załadunek, wyładunek, przewóz tych substancji statkami żeglugi śródlądowej oraz składowanie ich w portach rzecznych.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami morskimi, znajdującymi się na śródlądowych drogach wodnych, jeżeli przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych statkami morskimi nie stanowią inaczej.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami państw obcych, znajdującymi się na polskich śródlądowych drogach wodnych.

3. W czasie pobytu statku polskiego w zagranicznych portach lub na obcych śródlądowych drogach wodnych stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia, jeżeli przepisy miejscowe nie stanowią inaczej.

§ 3. Przewożenie substancji trujących na statkach pasażerskich jest zabronione.

§ 4. Statki przewożące substancje trujące nie mogą przewozić jednocześnie środków spożywczych, paszy ani karmy przeznaczonej dla zwierząt.

§ 5. 1. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny znać właściwości substancji trujących i przestrzegać instrukcji i wskazówek w zakresie właściwego obchodzenia się z takimi substancjami oraz znać zasady udzielania pierwszej pomocy w razie przypadkowego zatrucia.

2. Nadawca ładunku powinien w terminie 7 dni przed wysyłką towaru dostarczyć przewoźnikowi dane dotyczące szczególnych właściwości substancji trującej, środków przeciwdziałających oraz instrukcje i wskazówki wymienione w ust. 1.

3. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny być zaznajomione z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz z instrukcjami i wskazówkami wymienionymi w ust. 1.

§ 6. 1. Opakowania i oznaczenia substancji trujących powinny odpowiadać przepisom art. 3 usta-

wy o substancjach trujących oraz innym przepisom obowiązującym w tym zakresie.

2. Obowiązek dostarczenia substancji trujących do transportu wodnego śródlądowego w prawidłowych i należyście oznaczonych opakowaniach ciąży na nadawcy.

§ 7. 1. Nadawca obowiązany jest dołączyć do dokumentów przewozowych oświadczenie stwierdzające, że ładunek substancji trujących powierzonych do transportu na śródlądowych drogach wodnych jest właściwie opakowany i oznaczony oraz znajduje się w stanie odpowiednim do transportu.

2. Jeżeli substancje trujące są ładowane na polski statek żeglugi śródlądowej za granicą, kierownik statku obowiązany jest zażądać od nadawcy oświadczenia określonego w ust. 1 lub pisemnej opinii rzeczoznawcy, stwierdzającej, że ładunek substancji trującej jest prawidłowo przygotowany do transportu.

3. Na dokumentach przewozowych powinien być umieszczony, zależnie od rodzaju przewożonej substancji, napis „trucizna” albo „środek szkodliwy”, podkreślony czerwoną linią.

§ 8. 1. Załadunek i wyładunek substancji trujących powinien być dokonywany w miejscach i warunkach, w których nie zachodzi możliwość zetknięcia się tych substancji z innymi artykułami, a w szczególności ze środkami spożywczymi lub paszą albo karmą przeznaczoną dla zwierząt.

2. Miejsce załadunku i wyładunku substancji trujących powinno być oznakowane tablicami i ogrodzone w sposób widoczny, w celu wskazania na niebezpieczeństwo związane z manipulowaniem substancjami trującymi. Nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem substancji trujących powinien sprawować pracownik wyznaczony specjalnie do tego celu przez przewoźnika.

§ 9. 1. Substancje trujące powinny być tak załadowane na statek, aby skutek ruchu lub przechylenia się statku nie przesunęły się, a ich opakowanie nie ulegało uszkodzeniu.

2. Substancje trujące ładowane na statek powinny być odgródzone od innych ładunków szczelną przegrodą w celu niedopuszczenia do stykania się tych substancji z innymi ładunkami lub do ich szkodliwego wzajemnego oddziaływania.

3. Nie wolno przewozić razem różnych substancji trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 10. 1. W ładowniach statków przewożących łatwopalne substancje trujące wolno posługiwać się tylko lampami w wykonaniu przeciwwybuchowym.

2. Jeżeli w ładowni statku znajdują się substancje trujące wrażliwe na wzrost temperatury, nasłonecznione pokłady statku należy polewać wodą. Jeżeli są to pokłady metalowe, należy rozciągać na nich uprzednio brezenty, płachty lub maty.

§ 11. Jeżeli statek przewożący substancje trujące doznał awarii i zachodzi konieczność dokonania napraw w ładowni zawierającej substancje trujące, kierownik statku powinien zastosować wymagane środki zapobiegające ewentualnemu szkodliwemu działaniu substancji trujących w związku z dokonywaną naprawą.

§ 12. Po wyładunku substancji trujących kierownik statku powinien osobiście skontrolować, czy w ładowni nie ma pozostałości tych substancji lub opakowań. W razie znalezienia substancji trujących lub opakowań należy zarządzić przekazanie ich odbiorcy lub zniszczenie ich według instrukcji załączonej do ładunku. W braku wskazówek w instrukcji o sposobie zniszczenia decyduje rzeczoznawca.

§ 13. Puste opakowania, które poprzednio były używane do transportu substancji trujących, a nie zostały następnie dokładnie oczyszczone, powinny być traktowane tak samo jak substancje trujące.

§ 14. Do przewozu nie należy przyjmować substancji trujących w opakowaniach zabrudzonych tymi substancjami.

§ 15. Rozsypy lub wycieki, powstałe w wyniku uszkodzenia opakowania substancji trujących, powinny być usunięte, a miejsce ich dokładnie zneutralizowane według wytycznych zawartych w instrukcji dotyczącej ładunku albo według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 16. 1. Składowanie wszelkich substancji trujących w portach rzecznych dozwolone jest tylko w magazynach wyznaczonych specjalnie do tego celu.

2. Obowiązki nadawcy ładunku wymienione w § 5 ust. 2 i w § 7 ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do składającego substancje trujące w magazynach.

§ 17. 1. Teren, na którym znajdują się magazyny zawierające substancje trujące, oraz przyległy teren, na którym dokonuje się wyładunku i załadunku tych substancji, powinien być odgradzony od pozostałych magazynów.

2. Poza okresami wyładunku i załadunku magazyny powinny być stale zamknięte.

3. Na zewnątrz magazynów oraz w ich pomieszczeniach powinny się znajdować tablice ostrzegające o niebezpiecznych właściwościach substancji trujących.

4. Magazyny powinny być wyposażone w gaśnice i inny sprzęt przeciwpożarowy uwzględniający właściwości substancji trujących.

§ 18. Nie wolno składować razem różnych substancji trujących, które w razie zetknięcia się ze sobą reagują, powodując pożar, wybuch lub wydzielanie się lotnych związków trujących.

§ 19. Substancje trujące powinny być układane w ładowniach statków i w magazynach w taki sposób, aby można było je łatwo rozpoznać oraz zapobiec ich wysypywaniu się lub wyciekaniu. Substancje trujące należy tak układać, aby zamknięcia opakowań były zwrócone do góry, a napisy i nalepki na opakowaniach były widoczne.

§ 20. W razie stwierdzenia wydzielania się gazów, par, dymów lub zagrzewania się składowanych substancji trujących, jak również pęcznienia opakowań i innych objawów powstającego niebezpieczeństwa, kierownik magazynu powinien zawiadomić niezwłocznie przełożonych, a w razie potrzeby straż pożarną, właściwego inspektora pracy i właściwego inspektora sanitarnego oraz zastosować wymagane środki zapobiegawcze.

§ 21. Pobieranie próbek substancji trujących, a także naprawa ich opakowań powinny się odbywać według instrukcji dotyczącej danego ładunku, a w razie jej braku — według wskazówek rzeczoznawcy.

§ 22. Obowiązek powołania rzeczoznawcy i pokrycia związanych z tym kosztów spoczywa na nadawcy ładunku, a w razie uszkodzenia opakowania z winy przewoźnika — na przewoźniku.

§ 23. 1. Rzeczoznawcą, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, powinien być biegły sądowy, ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego lub przedsiębiorstwo rzeczoznawstwa.

2. W razie niemożności powołania rzeczoznawców określonych w ust. 1 rzeczoznawcą może być osoba posiadająca równorzędne kwalifikacje zawodowe w tym zakresie.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

105

ZARZĄDZENIE Nr 30 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1966 r.

w sprawie obowiązku wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne.

(Monitor Polski z dnia 5 kwietnia 1966 r. Nr 15, poz. 86)

§ 1. Na wniosek zainteresowanych osób zamieszkałych w kraju lub na wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych biura gromadzkich rad narodowych oraz właściwe organy administracji prezydów rad narodowych osiedli i prezydów miejskich i dzielnicowych rad narodowych wydają zaświadczenia i poświadczają dowody, wymagane do uzyskania lub pobierania rent, zasiłków i zaopatrzeń, wypłacanych przez instytucje zagraniczne.

§ 2. Zasady i tryb postępowania w sprawie wydawania i poświadczania wymienionych w § 1 dokumentów określi instrukcja Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 15 kwietnia 1966 r.

w sprawie prowadzenia i finansowania zawodowych szkół przyzakładowych, internatów, przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz wczasów dla dzieci i młodzieży w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych.

(Monitor Polski z dnia 22 kwietnia 1966 r. Nr 17, poz. 96)

Na podstawie § 5 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 i 4 uchwały nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 95, poz. 444) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy prowadzenia i finansowania w całości lub w części ze środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych w ramach działalności pozaoperacyjnej:

1) zawodowych szkół przyzakładowych, a mianowicie:

- a) zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących młodocianych,
- b) zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących dorosłych,
- c) techników i liceów zawodowych,
- d) szkół mistrzów,
- e) internatów i świetlic przy szkołach zawodowych dla pracujących młodocianych,

2) przyzakładowych przedszkoli i świetlic dziecięcych,

3) przyzakładowych ogrodów jordanowskich,

4) wczasów dla dzieci i młodzieży.

§ 2. Rozmiary działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw (§ 1) określają narodowe plany gospodarcze, a w zakresie nie objętym tymi planami — plany usług przyzakładowych urządzeń socjalnych, ustalone w porozumieniu z wydziałami oświaty i kultury prezydium właściwych powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

§ 3. Obowiązki przedsiębiorstw w zakresie prowadzenia i finansowania szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych wymienionych w § 1 określają wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 4. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), którzy nadzorują lub którym podlegają przedsiębiorstwa prowadzące szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze określone w § 1, przesyłają Ministrowi Oświaty analizę i ocenę wyników działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw podlegającej koordynacji Ministra Oświaty.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty: *W. Tułodziecki*

Załącznik do zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 15 kwietnia 1966 r. (poz. 96).

WYTYCZNE W SPRAWIE DZIAŁALNOŚCI POZAOPERACYJNEJ O CHARAKTERZE SOCJALNO-BYTOWYM PRZEDSIĘBIORSTW PAŃSTWOWYCH

Rozdział 1.

Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących młodocianych.

§ 1. 1. Przedsiębiorstwo może zorganizować własną zasadniczą szkołę zawodową dla pracujących (przyzakładową), jeżeli plan zatrudnienia na okres co najmniej 3 kolejnych lat przewiduje przyjęcie do pracy w każdym roku kalendarzowym nie mniej niż 40 młodocianych pracowników tego samego zawodu lub zawodów pokrewnych i jeżeli młodociani ci podlegają obowiązkowi dokształcania się.

2. W uzasadnionych wypadkach za zgodą Ministerstwa Oświaty przedsiębiorstwo może zorganizować zasadniczą szkołę dla pracujących przy mniejszej liczbie zatrudnionych młodocianych niż określona w ust. 1.

3. Przedsiębiorstwo nie posiadające odpowiedniej liczby młodocianych do zorganizowania dla nich zasadniczej szkoły przyzakładowej dla młodocianych może zorganizować taką szkołę dla pracujących (przyzakładową), do której będą uczęszczali młodociani zatrudnieni w przedsiębiorstwach pokrewnych branżowo, podlegających temu samemu resortowi lub różnym resortom.

4. Tworzenie i prowadzenie szkół, o których mowa w ust. 3, następuje w drodze wzajemnego porozumienia zainteresowanych przedsiębiorstw i po wyrażeniu zgody przez organ administracji szkolnej prezydium właściwej rady narodowej.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo organizujące zasadniczą szkołę zawodową dla pracujących (przyzakładową) obowiązane jest zapewnić odpowiedni lokal, kadre pracowników pedagogicznych, administracyjnych i obsługowych oraz należyte wyposażenie szkoły w sprzęt i pomoce naukowe.

2. Lokale na pomieszczenie szkół przyzakładowych zapewnia przedsiębiorstwo w drodze adaptacji istniejących budynków własnych lub budowy nowych obiektów szkolnych.

§ 3. Przedsiębiorstwo powinno otaczać młodocianych szczególną opieką, polegającą na:

1) umożliwieniu zamiejscowym młodocianym dojazdu do szkoły i miejsca odbywania praktycznej nauki zawodu,

2) zapewnieniu młodocianym, których codzienny dojazd na naukę nie jest możliwy, opieki wychowawczej w świetlicach szkolnych oraz odpowiednich warunków mieszkaniowych i żywienia w internatach lub wydzielonych izbach w hotelach robotniczych albo do-

mach młodego robotnika, jeżeli liczba uczniów uzasadnia konieczność prowadzenia przez przedsiębiorstwo tego rodzaju działalności.

Rozdział 2.

Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących dorosłych.

§ 4. Zasadnicze szkoły zawodowe dla pracujących dorosłych kształcą dorosłych pracowników przedsiębiorstw, przy których zostały zorganizowane, w zawodach typowych dla tych przedsiębiorstw. Nauka odbywa się bez oderwania od pracy (szkoła wieczorowa). Szkoły te powinny być prowadzone w myśl zasad odnoszących się do zasadniczych szkół dla pracujących dorosłych Ministerstwa Oświaty. Przepisy §§ 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3.

Technika i licea zawodowe.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwo może prowadzić technika (licea) zawodowe przykładowe, jeżeli istnieje konieczność podniesienia kwalifikacji pracowników w określonej specjalności albo jeżeli dopływ absolwentów techników zawodowych nie zaspokaja w danej specjalności potrzeb przedsiębiorstwa. Przepisy §§ 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. Nauka w technikach (liceach) przykładowych odbywa się bez oderwania od pracy (szkoły wieczorowe) i powinna być prowadzona w myśl zasad odnoszących się do techników dla pracujących.

Rozdział 4.

Szkoły mistrzów.

§ 6. W celu przygotowania pracowników przedsiębiorstwa do pełnienia funkcji mistrza przedsiębiorstwa określone na podstawie art. 30 ust. 4 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) mogą prowadzić szkoły mistrzów. Szkoły te powinny być prowadzone jako szkoły wieczorowe.

Rozdział 5.

Planowanie i finansowanie szkół zawodowych przykładowych.

§ 7. Przedsiębiorstwa pokrywają w ciężar działalności pozaoperacyjnej, z wyjątkiem kosztów i dochodów praktycznej nauki zawodu, następujące wydatki:

1) koszty amortyzacji, utrzymania pomieszczeń, wyposażenia w sprzęt i pomoce naukowe oraz inne wydatki rzeczowe szkoły, świetlicy i internatu,

2) osobowe na opłacenie pracowników administracyjnych i obsługowych szkoły, świetlicy i internatu oraz koszty podróży służbowych (przeniesień) tych pracowników;

3) osobowe na opłacenie wychowawców internatu oraz koszty podróży służbowych i przeniesień tych pracowników;

4) osobowe związane z wykonywaniem opieki wychowawczej nad młodocianymi w wydzielonych izbach w hotelach robotniczych albo domach młodego robotnika (§ 3 pkt 2).

§ 8. 1. Przedsiębiorstwa ustalają na każdy rok kalendarzowy plan zatrudnienia pracowników szkoły,

z wyjątkiem nauczycieli przedmiotów teoretycznych opłacanych z budżetu kuratorium okręgu szkolnego (wydziały oświaty i kultury) lub z budżetu centralnego właściwego resortu (Ministerstwo Górnictwa i Energetyki, Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego, Ministerstwo Przemysłu Chemicznego i Ministerstwo Komunikacji).

2. Do czasu opracowania dla szkół zawodowych szczegółowych norm zatrudnienia pracowników administracyjno-biurowych oraz pracowników gospodarczych i obsługi, w zasadniczych szkołach zawodowych przykładowych stosuje się zasady zatrudniania tych pracowników, ustalone w pkt 7, 8 i 9 okólnika nr 15 Ministerstwa Oświaty z dnia 8 maja 1959 r. w sprawie zatrudnienia i wynagradzania pracowników zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących — przykładowych (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 6, poz. 81).

3. Pracownicy szkół, o których mowa w § 7 pkt 2, są wynagradzani według zasad określonych w przepisach o uposażeniu pracowników administracyjnych i obsługowych zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych.

4. Pracownicy szkół, wynagradzani dotychczas według zasad obowiązujących w danym przedsiębiorstwie, mogą być opłacani nadal według tych zasad do czasu pozostawania na zajmowanym w szkole stanowisku pracy.

§ 9. Do czasu odmiennego uregulowania zasad finansowania zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących dorosłych oraz szkół mistrzów wydatki tych szkół pokrywane są w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw na zasadach obowiązujących w stosunku do zasadniczych szkół zawodowych przykładowych.

§ 10. 1. Podstawą działalności finansowo-gospodarczej zawodowej szkoły przykładowej jest plan rzeczowo-finansowy obejmujący:

1) plan rzeczowy szkoły i internatu — liczbę uczniów klasy I, liczbę uczniów ogółem, liczbę oddziałów, liczbę uczniów korzystających z internatu,

2) plan dochodów oraz kosztów szkoły i świetlicy:

— dochody,

— koszty określone w § 7 pkt 1 i 2,

3) plan dochodów i kosztów internatu (lub opieki wychowawczej w hotelach robotniczych i domach młodego robotnika):

— dochody,

— koszty określone w § 7.

2. Dochody szkoły, internatu i świetlicy stanowią dochód działalności pozaoperacyjnej.

3. Określone w planie dochodów i kosztów szkoły (ust. 1 pkt 2) wydatki rzeczowe prowadzenia szkoły powinny być dostosowane do faktycznych potrzeb związanych z jej prowadzeniem. Wysokość tych wydatków w stosunku rocznym powinno się określać w granicach orientacyjnej normy na 1 oddział odpowiednich szkół zawodowych Ministerstwa Oświaty dla młodzieży nie pracującej.

4. Koszty zakwaterowania uczniów w internatach szkolnych, wliczając w to wszystkie wydatki rzeczowe i osobowe, związane z utrzymaniem internatu, wraz z kosztami rzeczowymi i przygotowania posiłków w stołówce internatu, łącznie z wydatkami na opłacenie personelu kuchennego, nie powinny być wyższe niż w internatach szkół młodzieżowych.

5. Koszty żywienia w internacie (wartość produktów żywnościowych, bez kosztów związanych z przygoto-

waniem posiłków) pokrywają uczniowie ze środków własnych.

6. Organizację internatu dla uczniów zawodowych szkół przyzakładowych dla pracujących młodocianych określają właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 11. 1. Jeżeli do szkoły przyzakładowej uczęszczają uczniowie będący pracownikami innych przedsiębiorstw, przedsiębiorstwa te powinny partycypować w kosztach prowadzenia szkoły (ewentualnie internatu, świetlicy szkolnej) w stosunku do liczby uczniów.

2. Jeżeli zajęcia teoretyczne prowadzone są w budynkach szkół ogólnokształcących lub innych szkół zawodowych, przedsiębiorstwo ponosi odpowiednią część kosztów związanych z utrzymaniem lokalu. Zasady rozliczania tych kosztów powinny być ustalone w umowie zawartej między zainteresowanym przedsiębiorstwem a organem administracji szkolnej lub szkołą, jeżeli została upoważniona do zawarcia takiej umowy. Odpłatność przedsiębiorstw z tego tytułu ustala się na podstawie faktycznych kosztów poniesionych przez szkołę w roku ubiegłym lub kosztów planowanych.

§ 12. Szczegółowe zasady oraz tryb opracowywania i zatwierdzania planów rzeczowo-finansowych szkół, internatów i świetlic szkolnych ustalają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych).

§ 13. Ewidencja księgowa przedsiębiorstwa powinna w pełni odzwierciedlać osiągnięte dochody i ponoszone nakłady (koszty) według poszczególnych rodzajów tej działalności (przyzakładowe szkoły zawodowe według ich typów, internaty, świetlice itd.), z uwzględnieniem zasad przewidzianych przepisami okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 23 stycznia 1965 r. w sprawie ewidencji kosztów i dochodów działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 2, poz. 7).

Rozdział 6.

Przedszkola i świetlice dziecięce.

§ 14. Uprawnienia i obowiązki przedsiębiorstw, związane z prowadzeniem przedszkoli i świetlic dziecięcych, oraz zasady finansowania tych placówek określają:

1) uchwała nr 63 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1962 r. w sprawie usprawnienia zarządzania przyzakładowymi urządzeniami socjalnymi (Monitor Polski Nr 27, poz. 110),

2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zakładów budżetowych (Monitor Polski Nr 34, poz. 190),

3) wytyczne Ministra Oświaty z dnia 19 czerwca 1962 r. w sprawie uprawnień i obowiązków wydziałów oświaty i kultury w zakresie przyzakładowych przedszkoli i świetlic dziecięcych oraz zasad i form współpracy zainteresowanych zakładów pracy z wydziałami oświaty i kultury,

4) niniejsze wytyczne.

§ 15. 1. Przedszkola i świetlice przyzakładowe są finansowane w formie zakładów budżetowych.

2. Plan finansowy zakładu budżetowego ujmuje koszty eksploatacyjne związane z prowadzeniem przedszkoli i świetlic dziecięcych (bez remontów kapitalnych) w ramach dotacji budżetowych rad narodowych oraz innych dochodów, o których mowa w § 16, z wyjątkiem kosztów określonych w ust. 3.

3. W planie działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw powinny być ujęte:

1) koszty administracyjno-gospodarcze objęte § 20, poz. 206, § 22, § 31 poz. 311, 312, 313, 315, i § 32 poz. 321 i 322 lit. f) klasyfikacji paragrafowej wydatków, stanowiącej część V załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1965 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych (Monitor Polski Nr 72, poz. 413),

2) koszty amortyzacji,

3) koszty prowadzenia księgowości placówek,

4) koszty dodatkowych świadczeń na rzecz pracowników administracyjnych i obsługowych placówek, wynikające ze zbiorowych układów pracy lub innych przepisów szczególnych.

4. Przepis ust. 3 pkt 4 nie dotyczy przedsiębiorstw, w których w myśl przepisów obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszych wytycznych świadczenia te są pokrywane w ramach kredytów przyznawanych z budżetu rad narodowych na prowadzenie przyzakładowych przedszkoli i świetlic.

§ 16. Wpłaty z funduszu zakładowego, dobrowolne wpłaty indywidualne rodziców, wpłaty komitetów rodzicielskich i organizacji związkowych oraz inne wpływy pieniężne przeznaczone na poprawę warunków i ewentualne rozszerzenie zadań placówek stanowią pozycję dochodów planu finansowego placówek (jako zakładów budżetowych) i nie mogą być zaliczone na dochód działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw.

Rozdział 7.

Ogrody jordanowskie.

§ 17. W zakresie zasad tworzenia ogrodów jordanowskich, zarządzania nimi, warunków korzystania, nadzoru i współpracy przedsiębiorstw z wydziałami oświaty i kultury należy stosować odpowiednio wytyczne Ministra Oświaty z dnia 19 czerwca 1962 r. w sprawie uprawnień i obowiązków wydziałów oświaty i kultury w zakresie przyzakładowych przedszkoli i świetlic dziecięcych oraz zasad i form współpracy zainteresowanych zakładów pracy z wydziałami oświaty i kultury.

§ 18. Wydatki bieżące (osobowe i rzeczowe) związane z funkcjonowaniem przyzakładowych ogrodów jordanowskich powinny być pokrywane ze środków działalności pozaoperacyjnej według norm stosowanych w ogrodach jordanowskich prowadzonych przez rady narodowe.

§ 19. Dochody własne ogrodów jordanowskich (wpłaty z funduszu zakładowego, dobrowolne wpłaty indywidualne rodziców, organizacji związkowych i inne) stanowią wpływy działalności pozaoperacyjnej.

§ 20. Przepisy dotyczące ogrodów jordanowskich odnoszą się również do placów gier i zabaw.

Rozdział 8.

Wczasy dla dzieci i młodzieży.

§ 21. 1. Uprawnienia i obowiązki przedsiębiorstw prowadzących sezonowe placówki wczasów dla dzieci i młodzieży (kolonie, obozy i półkolonie) są określane w wytycznych Pełnomocnika Rządu do Spraw Wczasów dla Dzieci i Młodzieży.

2. Zasady finansowania placówek wczasów dla dzieci i młodzieży określa zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zakładów budżetowych (Monitor Polski Nr 34, poz. 190).

§ 22. 1. W ramach działalności pozaoperacyjnej mogą być finansowane następujące koszty sezonowych placówek wczasów dla dzieci i młodzieży:

1) transport własny przedsiębiorstwa,
2) utrzymanie obiektów, stanowiących majątek trwały przedsiębiorstwa, w okresie pozakolonijnym, jeżeli obiekty te są w tym okresie nieczynne,

3) podatek od nieruchomości oraz amortyzacja obiektów wymienionych w pkt 2.

2. Przepisy § 16 stosuje się odpowiednio.

§ 23. 1. W stałych placówkach wczasów dla dzieci i młodzieży (domy wczasów dziecięcych), prowadzonych i finansowanych przez przedsiębiorstwa, całość wydatków bieżących, związanych z organizacją i prowadzeniem placówek, powinna być pokrywana w ramach działalności pozaoperacyjnej według norm stosowanych w placówkach prowadzonych przez rady narodowe.

2. Opłaty rodziców za pobyt dzieci w stałych placówkach (ust. 1) stanowią dochód działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstwa.

§ 24. Organizowanie przez przedsiębiorstwo domów wczasów dziecięcych wymaga zgody Ministerstwa Oświa-

ty. W zakresie prowadzenia tych placówek obowiązują zasady ustalone w okólniku nr 38 Ministra Oświaty z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie wytycznych organizacyjno-wychowawczych dla państwowych domów wczasów dziecięcych (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 14, poz. 220).

Rozdział 9.

Przepisy wspólne dotyczące planowania i finansowania przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz wczasów dla dzieci i młodzieży.

§ 25. Wysokość kosztów i dochodów działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw, związanej z prowadzeniem przykładowych urzędów socjalnych, określają zbiorczo roczne plany tej działalności. Plany kosztów i dochodów działalności pozaoperacyjnej poszczególnych placówek są odrębne od planów finansowych tych placówek jako zakładów budżetowych.

§ 26. Przepisy § 13 stosuje się odpowiednio do przedszkoli, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich oraz wczasów dla dzieci i młodzieży.

107

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 19 kwietnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy.

(Monitor Polski z dnia 26 kwietnia 1966 r. Nr 18, poz. 103)

Na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz rozliczania zasiłków wypłacanych przez zakłady pracy (Dz. U. Nr 9, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 6 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lutego 1961 r. w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy (Mo-

nitor Polski Nr 12, poz. 67) wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w jednostkach gospodarki uspołecznionej — dopłaty za rozłąkę zaliczane do osobowego funduszu płac”;

2) w pkt 3 wyrazy „dodatek godzinowo-kilometry” zastępuje się wyrazami „dodatek godzinowy”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

108

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 marca 1966 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania organów administracji prezydiów rad narodowych w zakresie wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne.

(Monitor Polski z dnia 5 kwietnia 1966 r. Nr 15, poz. 89)

Na podstawie § 2 zarządzenia nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1966 r. w sprawie obowiązku wydawania zaświadczeń i poświadczania dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent wypłacanych przez instytucje zagraniczne (Monitor Polski Nr 15, poz. 86) ustala się, co następuje:

§ 1. Wydawanie zaświadczeń i poświadczanie dowodów, wymaganych do uzyskania lub pobierania rent, zasiłków i zaopatrzeń wypłacanych przez insty-

tuacje zagraniczne następuje na wniosek zainteresowanych osób zamieszkałych w kraju lub na wniosek Biura Rent Zagranicznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, ul. Szopena 1, nazywanego dalej „Biurem Rent Zagranicznych”.

§ 2. 1. Wydawanie zaświadczeń i poświadczanie dowodów, określonych w §§ 3 i 4, może nastąpić dla potrzeb zagranicznych instytucji państw, które na podstawie umów, układów i porozumień międzyna-

rodowych lub na zasadzie wzajemności przyznają i wypłacają renty, zasiłki i zaopatrzenia osobom zamieszkałym w Polsce, a mianowicie dla potrzeb instytucji: Republiki Argentyny, Republiki Austriackiej, Królestwa Belgii, Stanów Zjednoczonych Brazylii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Bułgarskiej Republiki Ludowej, Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Królestwa Danii, Republiki Finlandii, Republiki Francuskiej, Królestwa Holandii, Federacyjnej Socjalistycznej Republiki Jugosławii, Kanady, Wielkiego Księstwa Luksemburg, Królestwa Norwegii, Konfederacji Szwajcarii, Królestwa Szwecji, Węgierskiej Republiki Ludowej, Republiki Włoskiej, Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

2. Wydanie zaświadczeń lub poświadczenie dowodów dla potrzeb instytucji innych państw może nastąpić tylko na wniosek Biura Rent Zagranicznych.

§ 3. 1. Na wniosek zainteresowanych osób lub Biura Rent Zagranicznych biura gromadzkich rad narodowych oraz właściwe organy administracji prezydiów rad narodowych osiedli oraz prezydiów miejskich i dzielnicowych rad narodowych:

1) wydają zaświadczenia dotyczące pozostawiania przy życiu, w stanie wdowieństwa, we wspólności małżeńskiej i domowej, obywatelstwa, stanu cywilnego i rodzinnego, miejsca zamieszkania, stanu majątkowego, faktu zarobkowania lub niezarobkowania, uczęszczania dziecka do szkoły, danych o pozostałych po zmarłym renciście osobach: współmałżonku i dzieciach, a w razie ich braku — kolejno o wnukach, rodzicach, dziadkach i rodzeństwie;

2) poświadczają własnoręcznie podpisu zainteresowanych osób na oświadczeniach (deklaracjach) i na formularzach rentowych oraz potwierdzają dane zawarte w tych formularzach.

2. Wydanie zaświadczeń lub dokonanie poświadczeń innych niż wymienione w ust. 1 może nastąpić tylko na wniosek Biura Rent Zagranicznych.

§ 4. 1. Wydawanie zaświadczeń lub dokonywanie poświadczeń następuje z reguły na formularzach, dostarczonych zainteresowanym osobom przez Biuro Rent Zagranicznych przy odpowiednim piśmie przewodnim i sporządzonych w języku polskim, w języku polskim i obcym (formularze dwujęzyczne) lub w języku obcym z dołączonym tłumaczeniem na język polski. Zaświadczenia nie ujęte formularzem wydaje się w formie stosowanej przez organ administracji prezydium rady narodowej.

2. Wydanie zaświadczeń lub dokonanie poświadczeń może nastąpić również na formularzach, dostarczonych zainteresowanej osobie bezpośrednio przez instytucję zagraniczną (np. przez francuską kasę rent dodatkowych) i sporządzonych w języku obcym z dołączeniem tłumaczenia na język polski. W tych wypadkach należy wyjaśnić zainteresowanej osobie, aby przesała wystawione zaświadczenie lub poświadczony formularz instytucji zagranicznej za pośrednictwem Biura Rent Zagranicznych.

3. W razie zgłoszenia się zainteresowanej osoby z formularzem lub pismem sporządzonym jedynie w języku obcym, nie należy wydawać zaświadczeń lub dokonywać poświadczenia, lecz wyjaśnić zainteresowanej osobie, aby przesała formularz lub pismo instytucji zagranicznej do Biura Rent Zagranicznych w celu przetłumaczenia na język polski i otrzymania wskazówek co do dalszego załatwienia.

4. W razie zwrócenia się bezpośrednio instytucji zagranicznej o wydanie odpowiedniego zaświadczenia lub o poświadczenie formularza, sprawę należy przesać do Biura Rent Zagranicznych w celu otrzymania wskazówek co do sposobu jej załatwienia.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych niniejszą instrukcją oraz w razie wątpliwości należy się zwracać o wyjaśnienie do Biura Rent Zagranicznych.

§ 6. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumerate ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.